Anno 1745.

ceperimus, quibus, cum in luſtranda iſta Diœceſi cuncta ad Sacrorum Canonum normam & decorem Domus Dei pro injuncto Tibi miniſterio exigere & componere niteretis, delatas Tibi, & in dies adhuc deferri narras a Parochis, & Confeſſariis, undique querimonias, per quas iſtius Diœceſis Fideles ingentem admodum Feſtorum dierum numerum cauſantes, & alendæ vitæ neceſſitatem obtendentes, ac finitimorum populorum, apud quos Feſtorum dierum numerus non eſt adeo auctus, exempla objicientes, a vetitis laboribus minime abſtinere poſſe queruntur. Quoniam autem præſentiſſima licet, per ſaluberrimas Edictorum Conſtitutiones, & ſalutaria monita a ſapientia tua adhibita remedii fruſtra eſſe animadvertis, & Epiſcoporum Conventum, quem, utpote veteris diſciplinæ egregius æmulator, ſummopere optare oſtendis, a perturbata nimis temporum conditione interpellari proſpicis, ut conſulas, ab hac Petri Cathedra, quæ Sacerdotalis omnino dignitatis & auctoritatis fons eſt, & origo, Apoſtolicæ poteſtatis & benignitatis opem ac ſubſidium requiris & poſcis, quo ſa: mem: Benedicti PP. XIII. Præceſſoris Noſtri veſtigiis inhærentes, iſti etiam Diœceſi, perinde atque cum aliis actum eſt, Apoſtolica auctoritate permittere & indulgere dignemur, ut in aliquibus Feſtis Fideles, audita Miſſa, laborare valeant, manentibus cum obligatione integra præcepti omnibus diebus Dominicis per annum, diebus Natalis Domini, Sancti Stephani, S. Joannis, Circumciſionis, Epiphaniæ, Reſurrectionis, & ſequentis diei, Aſcenſionis Domini, Pentecoſtes, & ſequentis diei, Feſto Corporis Chriſti, S. Joannis Baptiſtæ, SS. Apoſtolorum Petri, & Pauli, Omnium Sanctorum, ac etiam quinque Feſtivitatibus B. M. V., ſcilicet Purificationis, Annunciationis, Aſſumptionis, Nativitatis, Puriſſimæ Conceptionis, necnon Patroni Regni, & Titularis cujuslibet Loci, dummodo tamen reliquis diebus de præcepto, ſive ex voto Communitatum, audita Miſſa, Fideles in iſta Tua Diœceſi commorantes, tuta conſcientia valeant publice laborare.

Tenor Indulti. § 2. Nos quidem ſapientiſſimum conſilium, Sacerdotalis vigilantiæ & charitatis tuæ digniſſimum, collaudantes, ac precibus optatiſque tuis annuentes, Tibi per præſentes committimus, & mandamus, ut omnibus utriuſque ſexus Fidelibus in tua Diœceſi exiſtentibus, exceptis omnibus Diebus Dominicis, Natalis Domini, S. Stephani, S. Joannis, Circumciſionis, Epiphaniæ, Reſurrectionis & ſequentis diei, Corporis Chriſti, S. Joannis Baptiſtæ, SS. Apoſtolorum Petri & Pauli, & Commemorationis Omnium Sanctorum; præterea quinque dicatis B. M. V. Immaculatæ Feſtis diebus, ſcilicet Purificationis, Annunciationis, Aſſumptionis, Nativitatis, & Conceptionis, necnon Sancti Patroni aut Titularis cujuslibet Loci, pro hominibus ejuſdem Loci dumtaxat, in quibus integra maneat præcepti obligatio; in reliquis diebus Feſtis, ſive per hanc S. Sedem præceptis, ſive per Synodales iſtius Diœceſis Conſtitutiones, ſive quacumque alia de cauſa, etiam ex cauſa Voti per majores ſuos facti, quod quoad hanc partem etiam Auctoritate noſtra Apoſtolica per Te commutari volumus, præceptis, audita Miſſa, labori manuum ſuarum incumbere, ſervilibuſque operibus ſine ullo prorſus conſcientiæ ſcrupulo vacare poſſint, Auctoritate Noſtra Apoſtolica concedas, indulgeas, & permittas.

Pontificiæ benevolentiæ ſignificationes, cum adhortatione &c. § 3. Ex hac autem prolixa planeque Paterna voluntate, qua votis tuis, quantum cum Domino poſſumus, obſecundare cupimus & curamus, probe intelligis quam præclare de Sacerdotali virtute, & inſignibus animi tui dotibus ſentiamus. Perge igitur, Vener. Frater, miniſterium tuum implere, & Paſtoralem ſolicitudinem ac vigilantiam Ovibus fidei tuæ commiſſis ita impendere, ut eas ad æternæ ſalutis paſcua feliciter perducas. Paſtorem interea & Epiſcopum Animarum noſtrarum Chriſtum Jeſum ſuppliciter poſcimus, ut labores tuos, ad uberiorem animarum fructum, gratiæ ſuæ munere præveniat & ſequatur; ac Fraternitati Tuæ Apoſtolicam Benedictionem peramanter impertimur.

Dat. die XI. Apr. 1745. Datum Romæ apud S. Mariam Majorem ſub Annulo Piſcatoris die XI. Aprilis MDCCXLV. Pontificatus Noſtri Anno V.

Cajetanus Amatus.

Pont. A. V. CXXIX.

INSTRUCTIO

Super Dubiis ad Ritus Eccleſiæ, & Nationis Cophtorum pertinentibus. De tempore conferendi Sacramentum Confirmationis, ejuſque Miniſtro. De recipiendis ad communionem Paſtoribus Schiſmaticis. De Ordinatione Infantium, ac de continentiæ lege, & Horarum Canonicarum recitatione, quoad Diaconos in puerili ætate ordinatos.

Dilectis Filiis, Juſto Maraghi, in univerſa Ægypto Vicario Generali, & Jacobo a Cremiſir Ordinis Minorum S. Franciſci Strictioris Obſervantiæ, Præfecto Miſſionis Apoſtolicæ in Ægypto, cæteriſque Miſſionis Cophtæ Miſſionariis.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Dilecti Filii, ſalutem, & Apoſtolicam Benedictionem.

Exordium. EO quamvis tempore, quo pro demandato Nobis Apoſtolicæ ſervitutis onere tot tantiſque curis circumdamur, ut pene obruamur; delata ad Nos fuerint nonnulla Poſtulata a Religioſo Viro Jacobo a Cremir Ordinis Fratrum Minorum S. Franciſci Strictioris Obſervantiæ, & Miſſionum Apoſtolicarum in Ægypto Præfecto: Nihilominus in eo, qui infirmitatem Noſtram miſericorditer regit, confidentes, operam ſtudiumque noſtrum ad propoſita enodanda dubia libenter adjecimus, in ſpirituale electi illius Gregis ſolatium, qui magno licet intercedente Terrarum ſpatio a Nobis diſſitus ſit, Paterno tamen Cordi Noſtro charitate proximus efficitur.

Nationis Cophtæ merita in S. Sedem. § 1. Quas ſane Pontificiæ ſolicitudinis, & providentiæ partes cum a nemine deſiderari patiamur, qui verum Deum per veram fidem agnoſcat; peculiari ſibi illas vindicat jure Inclyta Cophtorum Natio, quæ præcipui cultus, ac Filialis obſequii, quo Romanam Eccleſiam omnium aliarum Matrem & Magiſtram proſequitur, non ſemel luculenta, & perenni digna laude præbuit ſpecimina; Præſertim vero in Sacra OEcumenica Florentina Synodo, in qua fel: rec: Eugenio PP. IV. Prædeceſſore Noſtro expetitam diu Græcæ Latinæque Eccleſiæ Unionem promovente, veteri ejuſdem Unionis incendi deſiderio viſa eſt, palamque edocuit, oportere membra ſub uno in Terris Capite indiviſa conſiſtere. Id ipſum quoque teſtata eſt Succeſſoribus Romanis Pontificibus Pio IV., & Gregorio XIII. omni conatu in præmiſſæ Unionis ſcopum enitentibus; Ac apertius etiam Clementi VIII., ad quem ſolemni, & honorifica decreta Legatione, obſequentis animi, ac devotæ in Romanam Eccleſiam voluntatis publica exhibuit Teſtimonia. Hanc quoque egregiam propenſionem adhærendi Romanæ Eccleſiæ plane perſpectam habuit alter Noſter Prædeceſſor Urbanus PP. VIII., qui zelo, & ſedulitate pari in id potiſſimum incubuit, ut prædicta Eccleſiarum Unio indiſſolubili charitatis fœdere pro virili parte firmaretur.

Miſſionariorum ex Ord. S. Franciſci laudes. § 2. Alacriores tamen præ omnium rationum momentis ad hanc exequendam Paſtoralis Officii partem Nos effecit jampridem concepta, intimeque cordi Noſtro infixa ſpes majoris incrementi Catholicæ Religionis, & lucri Animarum, quibus erudiendis in Superiori, ac Inferiori Ægypto, & in Urbe Principe Cairo, ſtrenuam, invictamque navant operam Apoſtolici Miſſionarii ex Franciſcana ut plurimum Familia adjecti, qui nullo laborum aſpectu territi, ſed induti fortitudine ex alto, in ſumma rerum ac temporum difficultate, Nationem illam toto olim Orbe Terrarum celeberrimam, nunc vero aſſiduis ærumnis attritam, ac pene confectam, verbo vitæ informant, vigileſque laborant, ut novi in diem palmites in Vineam Domini traducantur.

Examen adhibitum ſuper Dubiis, quorum reſolutio differtur. § 3. Adhibitis itaque in conſilium nonnullis Venerabilibus Fratribus Noſtris Sac. Rom. Eccl. Cardinalibus, Dilectiſque Filiis Conſultoribus in Congregatione Supremæ & Univerſalis Inquiſitionis contra hæreticam pravitatem confidentibus, exquiſitiſque, quo maturius deliberare poſſemus, aliorum etiam doctrina & prudentia præſtantium Virorum ſuffragiis, eorumque præſertim, quibus Orientalium mores, Ritus, & Inſtituta, longo uſu & experientia eſſent cognita planeque perſpecta, privati Noſtri laboris acceſſione ſingulorum ſententias ſcripto traditas expendimus, atque libravimus. Cum tamen ad ſingula definienda Dubia in præſentiarum quamplurima deſiderentur; idcirco hæc Apoſtolica ſcripta Miſſionariis exhibenda mandavimus, ut ea, quæ definitivo reliquorum dubiorum judicio facem quodammodo præferre valeant, ad Noſtri Apoſtolatus aditum quamprimum deducenda curent.

DUB. I. *Cum Fideles Cophti Catholicam profitentes Religionem a Baptiſmo Ritu Eccleſiæ Latinæ collato hoc potiſſimum nomine abhorreat, quod Baptizatis una ſimul non conferatur Sacramentum Confirmationis: Quæritur, an in caſu, quo Sacerdos Ritus Cophti commode adiri nequeat, permittendum ſit PP. Miſſionariis illico poſt Baptiſmum Confirmationem conferre.*

DUC. II. *An Parochis Ritus Cophti, qui a Schiſmate redeunt ad Catholicæ Eccleſiæ Unitatem, tribuenda ſit facultas adminiſtrandi Catholicis Sacramenta Parochialia, qua prius potiebantur inter Schiſmaticos; quamvis eadem adminiſtratio, nullo exiſtente Parocho Catholico, demandata ſit PP. Miſſionariis?*

DUB. III. *An Cophtis proprio Ritu in ætate puerili ad Diaconatus Ordinem promotis, ubi legitima ad contrahendum Matrimonium ætas advenerit, liceat nedum primum, ſed alterum quoque inire Matrimonium, ex vi diſpenſationis obtentæ a PP. Miſſionariis abſque ullo ſpeciali indulto Apoſtolico.*

DUB. IV. *An dicti Diaconi Officium Divinum recitare teneantur?*

Ad I. Dub. Diſciplina Eccleſiarum Orientalium in conferendo Sacram. Confirm. § 4. Quod attinet ad primum, plane compertum Nobis eſt, veteri more & diſciplina invaluiſſe apud Cophtos, ut abluti Sacro Regenerationis Lavacro illico ab eodem Sacerdote poſt abſolutas Baptiſmatis Cæremonias Sacro Chriſmate liniantur, ut præ aliis teſtatur Thomas a Jeſu *in ſuo Tractatu de Converſione Gentium lib. 7. cap. 7.* De ſimultanea tamen utriuſque Sacramenti adminiſtratione non una eademque fuit agendi ratio cum Græcis apud Orientales Eccleſias reſidentibus, & illis, qui commorantur in Italia, & Inſulis eidem adjacentibus. Quemadmodum enim Græcis Incolis Italiæ expreſſe vetita eſt adminiſtratio utriuſque Sacramenti ab eodem Miniſtro contemporanee facienda; Ita patientia quadam, & facilitati Sedis Apoſtolicæ factum eſt, ut unum, & alterum Sacramentum ab eodem Sacerdote in Oriente Græcis conferretur; Nec defuere idcirco Theologi, qui hujuſmodi tolerantiæ, veſtem & imaginem tacitæ Diſpenſationis obducerent.

Propoſiti Dubii inſpectio duplex. § 5. Quo opportune præmiſſo, apte diſtinguenda ſunt, diverſoque jure cenſenda duo, quæ exinde profluunt, extrema: Aliud enim eſt, quod Cophti ex Indulgentia Apoſtolicæ Sedis licitam ſibi adſtruant collationem utriuſque Sacramenti, ſervato Orientalis Eccleſiæ Ritu, ab eadem Apoſtolica Sede non expreſſe vetito, ſed tolerato: Longe vero diverſum, quod tolerantiam in pejorem partem detorquentes, abhorreant a Baptiſmo Ritu Latino collato, hoc potiſſimum nomine quod ſeorſim a Confirmatione adminiſtretur. Idcirco ſicuti lenitati, & patientiæ Sedis Apoſtolicæ conſonum videri poteſt, quod Cophti in ſuo jamdiu recepto, & ab eadem Sede tolerato uſu perſeverent; Ita ferendum non eſt, quod Baptiſmum Ritu Latino, & ſeorſim a Confirmatione collatum, acerbo alienoque animo perhorreſcant.

Diſciplina Eccleſiæ Occidentalis circa idem Sacramentum. § 6. Præterea licet apud Occidentales etiam Eccleſias in more poſita quandoque fuerit Baptiſmatis, & Confirmationis ſimultanea collatio, & hæc conſuetudo in aliquibus Diœceſibus anteacto tempore inoleverit, juxta exempla relata a *Vicecomite in tract. de Confirmat. cap.* 14. & a *Martene de antiq. Eccleſ. Rit. lib.* 1. *cap.* 2. *art.* 1. Nihilominus abrogato prorſus a Romana Eccleſia aliarum Matre & Magiſtra hujuſmodi more, conſultiſſimis Summorum Pontificum Decretis provide cautum eſt, ut renatis Fonte Baptiſmatis conferretur Sacramentum Confirmationis in ea ſolum ætate, in qua Fideles, evacuatis quæ erant parvuli, intelligerent, tantum inter ſe differre Baptiſmum & Confirmationem, quantum in naturali vita diſtat generatio ab incremento; ſeque per Baptiſmum fuiſſe quidem ad militiam receptos, per Confirmationem vero ad pugnam roboratos, & ad perferendos agones per gratiam inſtructos.

Quam nefas ſit improbare. Ex quo fit, ut rigide animadverti in eos oporteat, ſi qui forte ſanctioris hujuſce diſciplinæ inſtituta refugerent, aut contemnerent; omnemque curam adhibendam eſſe, ut ab errore, & cæcitate, Eccleſiæ Latinæ adeo injurioſa, retrahantur.

Anno 1745.

Conſequentiæ declarationis expetitæ, quoad Schiſmaticos & Hæreticos. § 7. Verum attributa, juxta propoſitum thema; Sacerdotibus Latinis facultate conferendi ſtatim poſt Baptiſmum, Confirmationem, tantum abeſt, ut Orientales captivari poſſint in obſequium veritatis, ut imo animo ſemper obfirmatiore ſuæ adhærerent ſententiæ, erga quam facilem ſe ac pronam Apoſtolica Sedes exhiberet. Præterea Hæretici, & Schiſmatici, qui improbo pravoque ut plurimum ingenio Catholicorum facta interpretantur, vel inconſtantiæ notam inurerent Latinis, a ſuſcepta ſemel probataque diſciplina deflectentibus; vel ſuo exemplo eos commoviſſe, & in ſuas traxiſſe partes ſuperbe dictitarent, illa temere vertentes officia pietatis in elationis argumentum.

Indultum concedi poteſt ad utilitatem Fidelium. § 8. Si itaque ea ſit Nationis Cophtæ conditio, ut Fideli Populo Confirmatio adminiſtrari nequeat ab Epiſcopis, quibus hujus Sacramenti adminiſtrandi ordinaria poteſtas commiſſa eſt; minime Nos latet, eamdem adminiſtrandæ Confirmationis poteſtatem ex Indulto Apoſtolico ad Sacerdotem, vel Miſſionarium, pro modo neceſſitatis quandoque deferri poſſe. Hujuſmodi delegatio nec nova, nec inuſitata videri debet, cum S. Gregorii Magni, aliorumque Romanorum Pontificum Noſtrorum Prædeceſſorum ſanctiſſimis innitantur exemplis. Cum enim ſæpe contigerit, Chriſtifideles Paſtoris ſolatio eſſe deſtitutos, & Epiſcopis ob diſtantiam Locorum impoſſibile vel difficile admodum fuerit, Populorum neceſſitatibus præſentes fieri; in hanc partem Epiſcopalis Miniſterii vocati ſunt Sacerdotes, dummodo uterentur Chriſmate ab Epiſcopo rite benedicto & conſecrato: Ne alias contingeret, Fideles rem ſanctitatis plenam cunctando negligere, vel decedere ſine hoc Sacramento Divinis muneribus cumulato, & ad noſtram ſanctificationem inſtituto.

Examinandum an adſit legitima cauſa. § 9. Apoſtolici igitur Miſſionarii, non ſuæ auctoritatis incremento, ſed lucro tantum Animarum inhiantes, qua par eſt ſedulitate & diligentia inquirant, an Catholico Gregi, ſuper quo vigilias cuſtodiunt, deſit præſentia Paſtoris; an difficilis, vel impoſſibilis ſit frequens illius acceſſus; an fidelis Populus in caſu neceſſitatis verſetur: & an demum circumſtantiæ in unum collectæ præmiſſis conſonent exemplis, ac parem expoſcant providentiam. Integra porro, ſinceraque fide ea omnia quamprimum renuncient Sanctæ Sedi, ut re tota ſedulo cognita, intimeque perſpecta, deliberare poſſit, an, & cui potiſſimum Preſbytero, tamquam Miniſtro extraordinario, tribuenda ſit hæc auctoritas confirmandi, & Epiſcopale hoc munus obeundi.

Pravæ opiniones interim corrigendæ. § 10. Ipſi interim Miſſionarii, quibus datum eſt exhortari in Doctrina ſana, & eos, qui contradicunt; arguere ſatagant, ut fidelis Populus ab errore ad veritatem, ab odio ab obſequium erga Baptiſmum Eccleſiæ Latinæ reducatur, utque Gens illa tandem agnoſcat, pia ſanctaque ordinatione fuiſſe diſpoſitum, ut ſeorſim a Baptiſmate conferretur Sacramentum confirmationis iis, qui in provectiori eſſent ætate, & ad percipiendam virtutem Sacramenti accommodata.

Ad II. Dub. Indulgentia Eccleſiæ in recipiendis lapſis. § 11. Hæc quoad primum Dubium. Quo vero ad ſecundum, licet in ſui primordio Catholica Eccleſia hæreſim ejurantibus non ſemel oſtenderit dura, ut eos potaret vino compunctionis; ideoque promotos ad Sacros Ordines ſolius Laicæ Communionis participes voluerit; ab hac tamen ſeveritate judicii ſucceſſivis temporibus temperatum eſt, & ipſi Nicænæ Synodi Patres *Canone* 8. ultro conſenſere, quod Novatiani in Sacris Ordinibus conſtituti, ab errore in ſemitam veritatis reduces, nedum permanerent in Ordine Clericali, ſed etiam obtentarum Dignitatum honore (providis tamen adjectis legibus) fruerentur. Hanc quoque piæ Matris Eccleſiæ lenitatem in amplexum Filiorum occurrentis, experti ſunt Donatiſtæ. Siquidem Catholici Præſules, qui gemino adſtipulante Edicto Marcellini Proconſulis, eos pro agenda Religionis cauſa advocaverant in illum Conventum Eccleſiaſticis monumentis tantopere celebratum, quo facilius ad veræ Fidei cultum, & unitatem allicerent, retentionem gradus Epiſcopalis antea adepti, veluti quoddam conciliandæ pacis præliminare illis conſulto obtulere.

§ 12.

Paſtoribus converſis, qui digni ſint permittitur recent. gradus, arbit. Vic. Gen.

§. 12. Præclara hæc lenitatis argumenta attento Nobiſcum animo repetentes, æquum viſum eſt, ut Parochi Ritus Copthi, valide tamen ac rite ordinati, qui ex atra errorum, in quibus verſabantur, caligine, in lucem Catholicæ veritatis emergunt, capaces ſint etiam inter Catholicos Adminiſtrationis Sacramentorum Parochialium, qua prius in Schiſmate potiebantur, quamvis hæc ipſa ſpiritualis auctoritas, nullo exiſtente Parocho Catholico, tributa etiam ſit Patribus Miſſionariis, & ab illis exerceatur. Hanc autem capacitatem, quæ ſingulis ineſt, ita temperandam eſſe decernimus, ut non omnes indiſtincte hoc Paſtorale munus ſibi aſſumant, ſed ii tantum, quos Vicarius Generalis Dominico Gregi præfecerit; qui pietate, caſtis moribus conſpicui ſint; qui bonorum exemplo præluceant; & in quorum reditu ad Eccleſiam nihil fictum, aut ſimulatum, ſed certum ſinceræ Converſionis indicium deprehendatur.

Condit. ab iis ſervand.

§. 13. Præterea qui a Vicario Generali inter alios præelecti fuerint, abſtineant ab exercitio dictæ auctoritatis quoſque non reportaverint neceſſariam in utroque foro abſolutionem, rehabilitationem, nec-non diſpenſationem ab Irregularitate, Cenſuris, & pœnis, lapſis in Hæreſim canonice inflictis. Ritu præterea Catholico adminiſtrent Sacramenta. Nullum eiſdem cum Schiſmaticis in Divinis ſit conſortium, ex quo hæreſis, pravaque mentis ſuſpicio ſuboriatur; ſed interjecto cum Schiſmaticis pariete, corde puro, conſcientia bona, fide non ficta; præcepta Matris Eccleſiæ, quæ denuo eos in Chriſto genuit, intemerate cuſtodiant.

§. 14 Ex hac porro indulgentia uberem in dies ſpiritualium gaudiorum meſſem expectamus, lucrum ſcilicet Animarum ad gremium Eccleſiæ redeuntium: Probe enim intelligent, Nos Paſtoris Jeſu Chriſti vicem in Terris tenentes, tantum quærere, & ſalvum velle, quod perierat; oveſque inventas, non virga timoris, ſed officio charitatis, ad Ovile congregare.

Franc. Inſt. ſpiritus quoad juriſdict. Parochor.

§. 15. Nec conqueri jure poterunt Miſſionarii ſuam auctoritatem hoc pacto videri imminutam, ſi opportune in memoriam revocaverint, quæ ab eorum Patre, & Inſtitutore S. Franciſco in ſuo Teſtamento ſcripta leguntur: *Et ſi haberem tantam ſapientiam, quantam Salomon habuit, & invenirem pauperculos Sacerdotes in Parochiis, in quibus morantur, nolo contra eorum voluntatem prædicare.* Cui ſententiæ conſona ſunt documenta S. Bonaventuræ in ſuo Tractatu, *Quare Fratres Minores prædicent: Temperatiſſime*, inquit Sanctus Doctor, *diſpoſuit divina Sapientia, & inſtituit Sedes Apoſtolica, ut per Ordines prænotatos in prædicatione, & Confeſſione defectus Cleri ſuppleatur, & Animæ ſalventur, & nec in ſpiritualibus, nec in temporalibus Jus Clericorum aliquatenus minuatur.* Parique cenſura, in ſimili negotio cum Græcis Melchitis nuperrime diſcuſſo, a Nobis definitum eſt: *Licere tantum Fratribus Ordinis Minorum S. Franciſci Cuſtodiæ Terræ S. Parochialia munia obire circa Græcos Melchitas, eiſque Sacramenta adminiſtrare in iis locorum, & temporum circumſtantiis, quibus omnino deficiat modus habendi Parochum, aut alium Antiſtitem Græci Ritus.*

Miſſionar. Officia.

§. 16. Neque etiam perperam timeant Miſſionarii ſibi in Vinea Domini tanquam Operariis tota die otioſis, & a bono opere torpentibus, nullam, vel exiguam occaſionem impendendi laboris eſſe relictam. Prædicandum eſt ab illis ſanctum Chriſti Evangelium, & docenda Myſteria Chriſtiano Homini neceſſaria ad æternam ſalutem; explicanda vitia, quæ declinare, virtutes, quas ſequi oporteat; adhibenda medela ſauciatis per Sacramentum Pœnitentiæ; Tum alia quoque adminiſtranda ſunt Sacramenta in Subſidium Presbyterorum Ritus Cophti; nihil demum derelinquendum eſt, quod ad Animarum ſalutem, & Religionis incrementum pertinere poſſit. Potiſſima tamen ſolicitudo conferenda eſt, ut Sacerdotes Cophti a Fidei unitate, rectaque ſemita declinantes, erroris depulſa caligine, ad unionem, & amplexum Catholicæ Eccleſiæ revocentur, eorumque numerus augeatur; hoc enim pacto Vinea Domini Sabaoth refloreſcet, optatumque fructum ſalutis, benedicente Domino, dabit in tempore ſuo.

Ad III. & 4. Dub. Cophtorum mos in ordinat. Infantium.

§. 17. Ad tertium, & quartum Dubium gradientes, pro faciliori & accuratiori illorum examine juvat præmittere, verificare practice & in concreto apud Copthos, quod in abſtracto, & pro ſuo ingenio diſputant inter ſe Latini Teologi, & Canoniſtæ, de Ordine ſacro Infanti ante rationis uſum, vel ante pubertatem collato. Præmaturam hujuſmodi Ordinationem apud Cophtos veteri uſu, & diſciplina invaluiſſe teſtatur Pater Thomas a Jeſu *dicto Oper. de Converſion. Gent. lib. 7. pag. 361. Conferuntur*, inquit, *Ordines, excepto Presbyteratu, omni ætati, etiam immediate poſt Baptiſmum Parvulis, ſimulque dantur Tonſura, & quatuor Gradus, & Diaconatus, & Subdiaconatus; nec hiſce conferendis interſtitia, vel tempora particularia determinata ſunt. Ubi Sacros Ordines recipiunt, caſtitatem, & abſtinentiam pollicentur, jejunare videlicet diebus Mercurii, & Veneris, & tempore Adventus, Quadrageſimæ, &c. Inſuper etiam Quadrageſimis Apoſtolorum Petri, & Pauli, Aſſumptionis. Quando autem Infantulis, aut Pueris, Sacri Ordines conferuntur, pro eis ſpondent, & hæc vota obſervant ipſorum Parentes, donec decimum ſextum ætatis Annum, aut circiter exegerint.*

De eodem.

§. 18. Hanc quoque vigentem inter Cophtos conſuetudinem aſſumendi ad Ordinem Diaconatus conſtitutos in ætate infantili, confirmat ſuo teſtimonio Carolus Franciſcus a Breno *in Manuali Miſſion. Oriental. tom. 1. lib. 3. cap. 2. num. 5.* idemque uſus evincitur in Literis P. Berna Miſſionarii Societatis Jeſu datis Anno 1706. Cairo ad P. Solerium, magni nominis, probatæque doctrinæ Bollandiſtam: memoratis in iiſdem literis *Cophtorum*, ſeu *Jacobitarum* moribus & inſtitutis, advertit, Diaconos promotos in ætate ſex vel ſeptem Annorum, in immenſum excreviſſe numerum, cæteroquin neceſſarium, ne Eccleſia debitis fraudetur obſequiis; neve Divina Myſteria abſque decenti Miniſtrorum cultu & frequentia celebrentur, quemadmodum videre eſt *in continuatione Bollandi tom. 5. Menſ. Jun: p. 132.*

Ætas in Eccleſia Occid. requiſita ad recipiendos Ordines.

§. 19. Nemo adeo rudis eſt, qui ignoret in Eccleſia Occidentali diverſos Ordines, & Miniſtrorum Gradus fuiſſe inſtitutos, & in ſua rite tempora diſpoſitos. Prima etenim Tonſura initiandi ſint præditi uſu rationis; qui in ſeptimo ætatis Anno præſumitur. Minoribus vero Ordinibus licet determinata ætas a Sacris Canonibus præſtituta non ſit, adhuc a ſeptimo ad decimum quartum Annum conferri ſolent: concurrentibus tamen in Ordinando qualitatibus deſideratis a Tridentino *ſeſſ. 23. de Reform. cap. 5. & 11.* Porro ejuſdem Tridentinæ Synodi lege cautum eſt, ad Subdiaconatum ætatem vigeſimi ſecundi Anni, ad Diaconatum vigeſimi tertii, ad Presbyteratum vigeſimi quinti, ad Epiſcopatum trigeſimi eſſe neceſſaria; eo tantum inter Sacros Ordines & Epiſcopatum recurrente diſcrimine, quod pro Sacris Ordinibus ſatis ſit unius, vel alterius reſpective Anni inchoatio, pro Epiſcopatu vero complementum trigeſimi Anni requiratur.

Ordinatio Infantis eſt illicita ſed valida.

§. 20. Si tamen in hujuſmodi provide inſtitutarum Legum contemptum contigeret fortaſſe ab Epiſcopo legitima auctoritate ſuffulto non ſolum Minores, ſed etiam Sacros Ordines Infanti conferri; concordi Theologorum, & Canoniſtarum ſuffragio definitum eſt, *validam*, ſed *illicitam* cenſeri hanc Ordinationem, dummodo nullo laborent ſubſtantiali defectu materiæ, formæ, & intentionis in Epiſcopo Ordinante? non attenta contraria ſententia, quæ raros habet Aſſeclas, & quæ ſupremis Tribunalibus, & Congregationibus Urbis numquam arriſit. Æque tamen certum & exploratum eſt, per hanc Ordinum collationem non ſubjici Promotos obligationi ſervandæ Caſtitatis, nec aliis oneribus ab Eccleſia impoſitis; cum electio ſtatus a libera cujuſque pendeat voluntate, & Altiſſimo noſtra, non autem aliena, vota reddere teneamur.

At non imponit onera Ordini adnexa.

Vetus diſciplina temperata eſt, quoad promotos per vim.

§. 21. Obſolevit enim vetus illa Eccleſiæ Diſciplina, quæ coacte, aut per vim Promotos ad Sacerdotium, & Epiſcopatum, duro ſubjiciebat jugo ſervitutis: & obſervationis onerum & legum cuicumque Ordini impoſitarum, ſpreta quavis proteſtatione Ordinati, vel Promoti, contra vim illatam, ſpretaque declaratione animi a ſuſcepto Ordine abhorrentis. Inſuper licet uſque ad ſæculum duodecimum conſueverint Parentes Filios in infantili ætate poſitos in ſacris Monachorum Cœnobiis devovere, & Divino Famulatui mancipare, perpetuo vetito egreſſu e ſeptis Monachorum; attamen mitioribus Clementis III. Cœleſtini III. & Tridentinæ Synodi Decretis abrogata fuit Lex illa, contra quam naturæ, & liberi arbitrii jura clamare videbantur.

Et quoad oblatos Religioni.

Ratihabit. poſt uſum rationis omiſſa, an imponat obligationem ſervandi onera.

§. 22. Non deſunt tamen graves Theologi, qui accuratiori etiam examine rem intime ſcrutentur: Ajunt ſiquidem, Infantes promotos ad Sacros Ordines, ubi ſui compotes jam fuerint, diſerte eſſe interrogandos ſuper intentione permanenti, nec ne, in Ordine ſibi collato. Si firmo deliberatoque animo palam aſſenſerint; eo caſu cenſent eos obſtringi voto Caſtitatis; ſin minus, licitum ſit eiſdem ad ſæcularia vota tranſire, ſuſpenſa exercendi Ordinis poteſtate.

Item de Ordinato ante pubertatem.

§. 23. Alium expendunt caſum Theologi, Ordinis ſuſcepti poſt uſum rationis, ſed ante pubertatem. Aſſirmant ita Ordinatum tunc ſolum obligari voto ſervandæ Caſtitatis, quando Ordinationem *expreſſe* ratam habuerit, vel *tacite* aliquo exteriori ſigno, puta quia miniſtraverit in Ordine ſuſcepto, vel quia penſum diurnum horarum Canonicarum more aliorum abſolverit: Quouſque ratihabitio non ſuperveniat, iidem Theologi nullam Ordinato imponunt obligationem recitationis Officii Divini; imo cenſent tamdiu interdictum exercitium Ordinis ſuſcepti, quamdiu Ordinatus in ætate impuberi attingat alteram ætatem a ſacris Canonibus Promovendis rite præſtitutam.

§. 24. Expenſa huc uſque in abſtracto ad tramites Legum Canonicarum, quibus Eccleſia Occidentalis informatur, facilem viam ſternunt reſolutioni non ſolum tertii Dubii, in quo quæritur: *An Diaconis Ritus Cophti licitæ ſint primæ, & ulteriores Nuptiæ*, ſed etiam quarti, in quo quæritur: *An dicti Diaconi teneantur Divinum Officium recitare.*

Ordinationes Infantium Cophtorum validæ.

§. 25. Et ſane ſi Miſſionarii, qui Dubia proponunt, ultro conſentiunt, apud Cophtos Eccleſiaſticam Hierarchiam perſeverare in ſuis Ordinibus, & gradibus apte diſpoſitam, ſi ſacræ illæ Ordinationes nullo laborant ſubſtantiali defectu ex parte materiæ, vel formæ; ſi demum, ſublato illo, qui olim aderat, diſſidentium opinionum conflictu, nemo eſt, qui hodie validam non fateatur Ordinationem a Miniſtro etiam Schiſmatico factam: neceſſario ſequitur, ut quemadmodum in Eccleſia Occidentali *valide* conferuntur Ordines Sacri etiam Infantibus; ita Cophtis ſacer Diaconatus Ordo in infantili ætate *valide* conferatur.

Sed non imponunt onera, abſque ratihabitione.

§. 26. Imo ſi in Eccleſia Occidentali, ut præmiſſum eſt, eximuntur ab obligatione recitationis Divini Officii non ſolum Pueri, ſed etiam Impuberes aſſumpti ad Ordinem ſacrum, niſi confirmata jam ætate ſuam Ordinationem expreſſe, vel tacite ratam habeant: Ex paritate rationis idem ferendum eſt in hac quoque parte judicium de Diaconis Ritu Cophto in tenera ætate ordinatis, recurrente in uno, & in altero caſu defectu liberi aſſenſus, ſingulis ad electionem, & profeſſionem ſtatus neceſſarii.

Quæ præſcribitur exploratio voluntatis, ad normam Concil. Tolet. II.

§. 27. In Concilio Toletano II. relato *in Canon. de iis, diſt. 28.* vbi ſermo inſtituitur de iis, *quos voluntas Parentum a primis Infantiæ annis Clericatus Officium mancipavit*, hæc diſciplinæ regula opportune præſcribitur: *Ubi octavum decimum ætatis ſuæ compleverint annum, coram Cleri Plebiſque conſpectu voluntas eorum de expetendo Conjugio ab Epiſcopo perſcrutetur, quibus ſi gratia Caſtitatis Deo inſpirante placuerit, Subdiaconatus Miniſterium, habita probatione Profeſſionis ſuæ, a vigeſimo anno ſuſcipiant &c. Quibus autem voluntas, propriæ interrogationis tempore, deſiderium nubendi perſuaſerit, conceſſam ab Apoſtolo licentiam auferre non poſſumus.* Canonicæ hujus ſanctionis litera aperte edocet, Infantes a Parentibus Eccleſiaſticis Miniſteriis dedicatos, exacto decimo octavo anno ab Epiſcopo interrogari oportere, an velint in ſancto perſeverare propoſito, vel temporale inire Conjugium. Ab hujuſmodi recte agendi ſemita non deflectat Præfectus Miſſionis, ſed Diaconos in prima ætate ordinatos aperte interroget per ſe ipſum, ſi commode fieri poſſit; ſin minus, per alium a ſe deputatum, & quæ illorum ſit mens, & voluntas diligenter exploret.

Quæ fiat expl. anno XVI.

§. 28. Hæc porro interrogatio, & inquiſitio fiat poſtquam Diaconi Decimum Sextum ætatis Annum excesserint; conſonum quippe eſt, Diaconos eo tempore deliberare, quo, juxta Trid. Decreta, in quacumque Religione tam Virorum, quam Mulierum ſolemnia Caſtitatis, Paupertatis, & Obedientiæ vota per Regularem Profeſſionem emittuntur. Si completo decimo ſexto anno Interroganti reſponderint, nolle diutius in Diaconali Officio perſiſtere; liceat illis primum, eoque legitime ſoluto, alterum quoque inire Matrimonium. Certiores præterea fiant, nulla Eccleſiaſtica lege, vel præcepto, ad recitandum Officium Divinum, vel preces a Clero Cophto uſitatas compelli.

Qui ſecularia vota elegiis non prohibentur ſecundæ nuptiæ.

§. 29. Nec turpe videri debet, aut indecorum, Diaconis a quavis Eccleſiaſtica Lege ſolutis aditum ad iteratas Nuptias aperiri. Pro libertate ſecundi Matrimonii Sacræ clamant Literæ, & Doctoris Gentium ſaluberrima conſilia. Ad Fœminas ſermonem inſtituens Apoſtolus in *Epiſtola ad Romanos c. 7. Si autem*, inquit, *mortuus fuerit Vir ejus, liberata eſt a lege Viri, ut non ſit adultera, ſi fuerit cum alio Viro:* Et in II. *ad Corinth. cap. 7. Dico autem non Nuptis, & Viduis: Bonum eſt illis, ſic permaneant, ſicut & Ego. Quod ſi non ſe continent, nubant; melius eſt enim nubere, quam uri.* Demum Epiſt. I. ad Tim. *cap. 5.* florentis ævi Viduas denuo ad Matrimonium, & ad ſobolem procreandam hortatur, ne forte in contemptum Caſtitatis ſordibus incontinentiæ coinquinentur. Qua freti auctoritate Orientalis Eccleſiæ Patres graviter erroris arguunt, & tamquam hæreticos damnant, qui putant, poſt primæ Uxoris obitum nefas eſſe ad ſecunda vota tranſire, ut videre eſt apud Petrum Arcudium *de Concordia Eccleſ. Occident. & Orient. l. 7. c. 27.*

Contra, eligent. perſeverare in miniſterio Eccleſiæ.

§. 30. E contra ſi Diaconi Ritus Cophti, completo decimo ſexto anno, Interroganti, & illorum voluntatem inquirenti ſerio ac deliberate reſponderint, velle ſe in accepto Ordine perſeverare, & Eccleſiaſticis vacare muneribus; eo caſu ſub diſtricti ſeveritate judicii Secundæ Nuptiæ illis aperte interdicantur, clamante Apoſtolo, Ep. I. ad Tim. *cap. 3. Diaconi ſint unius Uxoris Viri.*

Quibus inhibetur etiam omnis bigamia.

§. 31. Inſuper, cum Perſonas Deo conſecratas maxime puritas, ſanctitaſque deceat, provide *Canones Apoſtolici* 17. & 18. quos præcipua veneratione, & cultu Eccleſia proſequitur, prohibent Epiſcopis, Presbyteris, & Diaconis nedum *bigamiam propriam*, quæ profluit ex ſecundo Matrimonio, ſed etiam *ſimilitudinariam* ortam ex primo Matrimonio cum Vidua, vel Corrupta, contracto. Diſpoſita per Canones Apoſtolicos innovata fuerunt *in Canone 3.* Concilii Trullani; cujus auctoritas licet in Eccleſia Occidentali recepta non ſit, illam tamen Orientalis Eccleſia ſuſcipit, & veneratur. Alexius Ariſtenius (magni nominis apud Orientales Auctor, quemadmodum Balſamon, & Zonaras inferiori loco citandi) præfati Canonis Trullani Gloſſator, ita ſcribit: *Illum qui binis implicatus eſt Nuptiis poſt Baptiſmum, aut Pelliceum retinet, aut Viduam, aut ab alio dimiſſam, aut Meretricem, aut Servam, aut Scenicam ducit, non poſſe Epiſcopum, aut Presbyterum, aut Diaconum, aut Hypodiaconum fieri, juxta id quod Canones de ſeptimum & decimum octavum Apoſtolorum decimum cernunt.*

Sub adepti gradus periculo.

§. 32. P. Bernat apud Bollandiſtas *loc. cit.* propius ad rem accedens, teſtatur Diaconos Cophtos vinculo ſecundi Matrimonii alligatos *adepto gradu excidere*, & ab Ordinis antea collati miniſterio ſuſpendi. Nec ſane deeſt huic Diſciplinæ ſatis firmum rationis præſidium. Cum enim Diaconi opportuno tempore interrogati, libero & deliberato actu voluntatis ratam Ordinationem habuerint, & novum quodam vitæ genus ratificando elegerint, ac profeſſi fuerint; deliberato pariter voluntatis actu cenſendi ſunt ſe ſubjeciſſe Legibus Ordini ratificato, & vitæ inſtituto neceſſario connexis, ac Legi præſertim prohibenti ſecunda Connubia, & Bigamiam, adeo ut nefas ſit a propoſito reſilire.

De matrimoniis Diacon.

§. 33. Toti hactenus fuimus in examine ſecundarum Nuptiarum: Nunc vero aliqua *de primis* attingenda ſunt, ut ſingulis propoſiti Dubii partibus ſatis fiat.

Diſciplina Eccleſiæ Occid. & Or. quoad Cœl. Sacror. Miniſtrorum.

§. 34. Quamvis antiquiſſimo tempore, ad augendam Clericalis Militiæ Sanctitatem, utraque Eccleſia Occidentalis, & Orientalis æque præſcripſerit, nedum Presbyteros, ſed alios etiam in SS. Ordinibus conſtitutos in perpetuo Cœlibatu verſari debere, & hanc cuſtodiendæ Caſtitatis obligationem numquam remiſerit aliarum Mater & Magiſtra Romana Eccleſia: Secus tamen contingit tractu temporis in Eccleſia Orien-

Anno 1745.

Orientali, ut aperte evincitur ex *Can. aliter diſt.* 31. *cap. quæſitum de pœnit. & remiſſ. & cap. cum olim. de Cleric. conjugat.* Quibus ſanctionibus conſonæ ſunt Literæ Apoſtolicæ felic. record. Gregorii XIII. Prædeceſſoris Noſtri datæ ad Patriarcham Maronitarum, legendæ apud Thomam a Jeſu in ſupra memorato Opere pag. 490. ibi: *Cum Stephanus Papa tradat Orientalium veterem eſſe traditionem, ut eorum Sacerdotes Matrimonio copulati ſint, cumque id illis numquam interdixerit Eccleſia, nec videtur interdicendum Maronitis; Lex enim Cœlibatus ſemper gravis viſa eſt Græcis, propterea Conjugium permiſſum eſt illis &c. Permittendum id itaque videtur Maronitis, dummodo ad Matrimonium non compellantur, qui cœlibes eſſe vellent, ſed ad id potius piis hortationibus inducantur.*

Quid apud Græcos.

§. 35. Junguntur Matrimonio Græci in Minoribus Ordinibus conſtituti, & Uxore retenta, ad majores Ordines, & ad Sacerdotii gradum rite promoventur: Ubi tamen contigerit, eos in Statu Cælibi Sacris Ordinibus inſigniri, a quacumque ſpe contrahendi Matrimonii dejiciuntur, ut fuſe edocet *Gloſs. in Can. Diaconi diſt.* 28.

Nuptiæ poſt ſuſceptum Diaconat. interdictæ.

§. 36. Quin obſtet declaratio, & proteſtatio de explendo Conjugio in ipſa ſuſceptione Ordinis Sacri emiſſa a Diaconis, qua concurrente, compatibiles videntur Nuptiæ cum ſimultaneo Diaconatus Miniſterio, ad præſcriptum *Canonis* 10. Concilii Ancyrani, relati *in Canon. Diaconi diſt. Quicumque Diaconi conſtituti, in ipſa ordinatione proteſtati ſunt, & dixerunt, oportere ſe Uxores ducere, cum non poſſint ſic manere, ii ſi Uxorem poſtea duxerint, in miniſterio maneant, eo quod hoc ſit illis ab Epiſcopo conceſſum; ſi qui autem, hoc ſilentio præterito, & in Ordinationem, ut ita manerent, ſuſcepti ſunt, poſtea autem ad Matrimonium venerunt, ii a Diaconatu ceſſent*; Siquidem Balſamon, qui Canonem illum accurate expendit, expreſſe rejicit in illo diſpoſita, inquiens: *Hunc Canonem ne ſequaris*; & innixus ſolidiori doctrinæ Sexti Canonis Synodi Trullanæ, inefficacem eſſe concludit aſſenſum dictæ proteſtationi quoquo modo præſtitum ab Epiſcopo Ordinante: *Sextus enim Canon* (ſunt illius verba) *Synodi in Trullo deponendos decernit Presbyteros & Diaconos, qui poſt Ordinationem matrimonium contraxerint. Quod ſit autem contra Canones, non ex permiſſione Epiſcopali, nec ex eo tantum, quod tacuerint, concedetur, ut quod conſiſtere nequit.*

Confirmatur.

§. 37. Eadem eſt quoque Sententia Zonaræ de Canone ſupra relato Concilii Ancyrani; imo ad removendam antinomiam duorum Canonum, nempe Ancyrani, & Trullani, qui inter ſe colliduntur, ſextæ Synodi Decreta ſequenda proponit: *Cum igitur ſibi invicem hi Canones manifeſte adverſentur, ſextæ Synodi Canon, qui & poſterior fuit, & magis cum Apoſtolico Canone conſentit ſervari debet*: Nec diverſimode etiam ſentit Ariſtenius, qui in hoc auctoritatum conflictu adhæret partibus Concilii Trullani; Ait enim: *Sed huic Canoni opponitur Sextus ſextæ Synodi Canon, non omnino ei qui Cælebs ad Hypodiaconi aut Diaconi, aut Presbyteri gradum venit, concedens Matrimonio ſibi Fœminam conjungere, ſed eum; qui hoc auſus fuerit deponi jubens. Et vim retinet ille Canon; ſed hic in deſuetudinem abiit.*

Matrimonium Diaconi Græci, & illicitum & nullum.

§. 38. Diu multumque agitata eſt inter Theologos controverſia illa, plena jurgii, ac diſſidii: An ſolum illicitum, vel potius illicitum & invalidum reputari deberet Matrimonium initum in Eccleſia *Orientali* poſt collationem Sacrorum Ordinum, quemadmodum nullum & irritum reputatur in Eccleſia *Occidentali*. Placuit ſane pluribus, *validum*, ſed *illicitum* cenſeri debere hujuſmodi matrimonium, tum quia Canonicæ Sanctiones, & Decreta Eccleſiæ Occidentalis illud irritantia protendi non poſſunt indole ſua ad Eccleſiam Orientalem; Tum quia Canones Synodi Trullanæ, quorum ſemper a Græcis commendata fuit auctoritas, nullibi expreſſe annullant, & irritant matrimonium poſt Sacros Ordines contractum. Strenue contra pugnarunt alii pro omnimoda invaliditate. Et ſaniori certe conſilio; utpote tuentes ſententiam majoribus ſuffragiis ſuffultam & menti Congregationum Urbis conſentaneam. Nullitatem Matrimonii ſatis erui poſſe judicarunt ex ipſo *Can.* 3. Concilii Trullani his verbis: *Eis nefario videlicet diſſoluto Conjugio.*

Pont. A. V.

Conſentit auctoritas Imp. Juſtiniani.

§. 39. Favet etiam eidem Sententiæ auctoritas Imperatoris Juſtiniani, qui in Codice a Gothofredo illuſtrato *lib* 1. *de Epiſcop. & Cleric. Novell.* 45. hujuſmodi Nuptias nefarias, & inceſtuoſas appellat; & ſoboli indi procreatæ notam illegitimitatis, & turpem Paternæ incontinentiæ maculam inurit. Et licet in Juribus Eccleſiaſticis Poteſtati Laicæ ſola relicta ſit gloria obſequendi, non auctoritas imperandi; in ſubjecto tamen caſu loquitur Imperator relative ad SS. Canones, ibi: *quæ & Sacris viſa ſunt Canonibus.*

Cophti in infantia Ordinati Matrim. inire nequeunt, ratihabitionem.

§. 40. Omnia itaque in unum perſtringentes, ſi, ex hucuſque dictis, Grecis ad Ordines Sacros jam promotis expreſſe vetitæ ſunt non ſolum *ſecundæ*, ſed *primæ* etiam Nuptiæ; pari ſane jure in propoſito themate prohibenda eſt Diaconis ordinatis in tenera ætate celebratio *quarumcumque Nuptiarum*, poſtquam ipſi in ætate jam confirmata, ſerio deliberatoque animo conſenſere in Ordinationem jamdiu ſuſceptam, illamque publica declaratione ratificarunt; proindeque Patribus Miſſionariis omnis adimitur poteſtas ſuper hoc diſpenſandi.

Etiam poſt ejuratum Schiſma.

§. 41. Nec opitulari quoquo modo poteſt Cophtis ſalutare propoſitum ejurandi Schiſmaticorum errores, ſeque devovendi ex animo unioni Catholicæ Romanæ Eccleſiæ. Si enim Divina tantum adſpirante aura, nulloque humano impellente conſilio, in piæ Matris gremium ſe receperint, & ad Nos confugerint; facile etiam intelligent, ejuſdem Catholicæ Eccleſiæ Diſciplinæ & obſervantiæ eos conformari oportere: Ideoque ſubjici legi Cœlibatus, quam Promoti ad Ordines Sacros, ſive Latini ſint, ſive Græci, in Romana Eccleſia ſancte & inviolate cuſtodiunt.

De recitatione Divini Officii.

§. 42. Imminet etiam Diaconis ratam habentibus ſuam Ordinationem onus dietim recitandi Officium Divinum; de quo inſtituitur quæſtio *in quarto Dubio.*

Eccleſiæ Occidentalis Lex eam imponit Sacris Miniſtris.

§. 43. In Eccleſia Occidentali impoſita eſt Presbyteris, Diaconis, & Subdiaconis dicta obligatio, quamvis nullum Eccleſiaſticum Beneficium fuerint aſſequuti. Coheret enim Ordini Sacro diurnum penſum Horarum Canonicarum; Illudque veteri traditione acceptum, & immemorabili conſuetudine in more poſitum fuiſſe, docet communior Theologorum opinio.

Similis conſuetudo in Eccleſia Orientali.

§. 44. Quantum aſſequi potuimus conjectura, & teſtimonio Monachorum Ritus Copthi in Urbe degentium, quos ea de re percunctari non prætermiſimus, Diaconi, Subdiaconi, & Presbyteri Eccleſiæ Orientis nulla lege expreſſa, Canone, aut Concilii Decreto adiguntur ad recitationem Officii Divini; quia vero poſiti in hujuſmodi miniſterii gradibus tenentur Omnipotenti Deo orationes, & ſacrificium laudis offerre, etiam apud Orientales laudabilis invaluit conſuetudo recitandi Divinum Officium.

Quæ legis vim habere debet; ut definitum fuit de Maronitis.

§. 45. Memoriæ proditum eſt, Patriarcham Maronitarum plura propoſuiſſe Dubia Prædeceſſori noſtro Gregorio XIII. ut ſupremo illius, & Apoſtolicæ Sedis judicio definirentur. Legitur §. 6. hoc potiſſimum: *Creamus*, inquit Patriarcha, *Pueros quinque vel ſex Annorum Subdiaconos, ſine obligatione legendi Horas Canonica*: En Apoſtolica Definitio relata in ſæpe memorato Opere P. Thomæ a Jeſu: *Tenentur etiam omnes Ordinati ad Horas Canonicas, ſaltem illi Nationi conſuetas, & a Viris doctis recognitas, non ſolum Beneficiati, ſed etiam qui ſunt in Sacris, ſine Beneficio.* Qua de re, ſi Diſciplina Eccleſiæ Orientalis ſubjicit obligationi & præcepto recitandi Officium Divinum *more Nationis* generatim omnes in Sacro Ordine conſtitutos; Eadem ſane obligatio, idemque præceptum perſolvendi Horas Canonicas *more ſuæ Nationis* afficiet Diaconos Cophtos, qui per ſolemnem ratificationem tempore habili emiſſam denuo aſſenſum præſtitere Ordini Sacro in infantili ætate ſuſcepto.

Præmiſſa quatenus procedant.

§. 46. Satis hæc videri poſſunt pro examine tertii, & quartii Dubii, ſemper tamen præ oculis habita firmiterque retenta hypoteſi, quod quæſtio uſque modo inſtituta referenda ſit ad Diaconos ordinatos in prima ætate Ritu Cophto inter Schiſmaticos, qui poſt reditum ad Orthodoxam Eccleſiam & poſt ratihabitionem Ordinis factam apud Catholicos in Statu cœlibi, vindicent ſibi poſtea legitimi Jura Conjugii.

De his qui Ordinationem tacite,

§. 47. At ſuſpicari Nobis non temere licet, crebrius in praxi alium dari caſum a præmiſſa hypoteſi longe

Pont. A. V.

ratam habuerunt, & Nuptias contraxerunt, ante ejuratum Schiſma.

longe diverſum. Sæpiſſime etenim contigit, a Diaconis apud Schiſmaticos in ætate infantili ordinatis, ubi ætas adolevit, ratam haberi apud eoſdem Schiſmaticos Ordinationem, ſi non expreſſe, ſaltem tacite, v. gr. miniſtrando in Ordine ſuſcepto; & ab ipſis ſubinde contrahi Matrimonium. Demum ab erroribus in quibus verſantur, quærunt in ſinu Catholicæ Eccleſiæ ſalutare perfugium, ſub ſpe tamen obtinendæ Diſpenſationis ſuper Matrimonio jam inito ut in ſtatu conjugali legitime perſeverent.

Hi ſtricto jure ab Uxoribus ſeparandi.

§. 48. Caſus iſte quo frequentior eſt, eo etiam explicatu difficilior. Etenim ſi, ad tramites jam expenſarum rationum, ipſo jure irrita ſunt Matrimonia poſt Ordinem Sacrum contracta, neceſſario ſequitur, Diaconos in reditu a ſchiſmate ad unitatem Eccleſiæ non poſſe pedes tenere in diverſis, unum in Divinis, alterum in carnalibus, ſed illico ſeparari debere a quovis Uxoris conſortio. Quis erit tamen, qui non agnoſcat ac fateatur, hanc ſeparationem gravem obicem obtrudere properantibus in viam ſalutis, ac plurimum obſtare, ne inita de Converſione conſilia ad exitum perducantur.

An expediat diſpenſationem concedere.

§. 49. E contra vero ſi facile cum Diaconis diſpenſetur in Matrimonio poſt Sacrum Ordinem contracto (quod tamen omnino novum, ac inuſitatum non eſſet, ut perperam nonnulli arbitrantur), ineluctabiles ſeſe objiciunt difficultates in dicta diſpenſatione exequutioni demandanda. Siquidem cum apud Fideles, etiam Eccleſiæ Orientalis nulla ſint & irrita Matrimonia poſt Ordines Sacros celebrata; diſpenſatio grave illis ſcandalum ingereret, & acerbe quereretur, maximum infligi vulnus Eccleſiaſticæ Diſciplinæ.

Si diſpenſetur, neceſſaria eſſet renovatio conſenſus.

§. 50. Inſuper cum res ſit de matrimonio in radice nullo; Diſpenſatio ſuffragari non poſſet, niſi renovato, ac denuo in faciem Eccleſiæ rite præſtito a conjugibus conſenſu. Hanc vero renovationem conſenſus novam omnino putarent Cophti, vel fortaſſe refugerent, tamquam plenam aleæ; probe intelligentes, unum, & alterum Conjugem poſſe pro libito abſtinere a præſtando aſſenſu, immo potiri facultate ſe in libertatem vendicandi.

Facultas diſpenſandi alias a S. Sede conceſſa,

§. 51. Cæterum, ut mox innuimus, indubiis Eccleſiaſticæ Hiſtoriæ monumentis edocemur, alias diſpenſatum fuiſſe, ut Orientales ad Unitatem redeuntes perſeverarent in fœdere Matrimonii poſt Sacros Ordines contracti. Exemplum hujuſmodi Diſpenſationis exhibent Apoſtolicæ Literæ fel. rec. Innocentii IV. Prædeceſſoris Noſtri Anno 1744. data ad Magiſtrum & Priorem Fratrum Prædicatorum Terræ Sanctæ, quibus idem Pontifex inter alia indulget, ut per Fratres dicti Ordinis, *Qui deputantur ad prædicandum Jacobitis, Neoſtritis, Giorgianis, Græcis, Armenis, Maronitis, Moſſolinis, aliiſque Nationibus in Partibus Orientalibus conſtitutis &c. diſpenſari valeat, ut illi ex Nationibus numeratis, qui poſt ſuſceptionem Sacrorum Ordinum, vel in gradibus, & caſibus a Divina minime Lege prohibitis, Matrimonia contraxerunt, remaneant in eiſdem.* Extat dictarum literarum Exemplar authenticum Romæ in Archivio Ordinis, exſcriptum ad fidem Autographi aſſervati in Cœnobio Viterbienſi, ut videre eſt in noviſſimo Bullario Dominicano, edito & illuſtrato ab Antonino Bremond dicti Ordinis Alumno *tom.* 1. *pagin.* 136.

Suſpenditur Reſolutio.

§. 52. Sed hæc exempla tanti non ſunt, ut Nos ſtatim ea ſequi velimus. In hoc gravi negotio, in quo multa deſunt, quæ ſcitu digna ſunt, hæremus adhuc; & præcipuum Pontificiæ ſolicitudinis munus eſſe intelligimus, nihil intentatum relinquere, quod ad ſingulas circumſtantias enucleate aſſequendas pertinere poſſit.

Miſſionarii jubentur circa ſubjecta capita diſtincte referre.

§. 53. Partes erunt igitur Vicarii Generalis, ac Præfecti Miſſionis, cæterorumque Miſſionariorum, ad quos præſentem Inſtructionem deferri volumus, Articulis infra ſubjectis congruum ac dilucidum exhibere reſponſum, Noſque certiores quam primum efficere, ut tandem firmo, ut ajunt, pede deliberare poſſimus.

I. An ſpes ulla affulgeat proximi reditus alicujus Epiſcopi ad ſinceram cum Catholica Eccleſia Unitatem.

II. An rebus in eo, quo hodie ſunt, ſtatu manentibus, expediat, tribui uni, vel pluribus Presbyteris facultatem extraordinariam adminiſtrandi Sacramentum Confirmationis: Cui, vel quibus dicta facultas tuto delegari poſſit, ut Sacro Chriſmate præcipue liniantur Filii orti a Parentibus Catholicis poſt hæreſim ejuratam, & abluti Sacro Baptiſmate, ſaltem a Sacerdote Latino.

Anno 1745.

III. An in caſu conceſſionis hujuſmodi facultatis expediat monere Sacerdotes, ne ea utantur adminiſtrando Confirmationem Infantibus immediate poſt Baptiſmum (niſi in caſu neceſſitatis), ſed in ea tantum ætate, qua Confirmandus virtutem Sacramenti valeat mente percipere.

IV. An Diaconi Ritus Cophti attingant hodie eximium illum numerum, qui a Scriptoribus præfertur. An Diaconi ordinati in ætate puerili, miniſtrent adulti in Ordine ſuſcepto, & in ſtatu cœlibi, itaut inferri poſſit, eos ante Nuptias ratam Ordinationem habere; Cum compertum ſit, teſte P. Benart, *eos a Puero functionibus Eccleſiaſticis aſſueſcere*, & in magno numero ordinari, *ne aliquando deſint, qui Eccleſiæ Miniſteriis operam navent.*

V. An & quomodo tolli poſſit, & radicitus extirpari abuſus conferendi Ordines ante legitimum tempus, & induci, quoad ætatem Ordinandorum, obſervantia Decretorum Concilii Tridentini, quam in caſu ſimili, ad Catholicæ Fidei præſidium, & Diſciplinæ Eccleſiaſticæ augmentum, Gregorius XIII. plurimum commendavit Patriarchæ Maronitarum in illis verbis: *Inducendi ſunt Maronitæ, ut Concilii Tridentini Decreta obſervent ſeſſ. 23. cap. 12.*

VI. An plus commodi & utilitatis vel potius ſcandali & detrimenti allatura ſit rei Catholicæ Diſpenſatio ſuper Matrimonio inito poſt Ordines Sacros, libratis in utramque omnium rationum & circumſtantiarum momentis.

Adhortatio.

§. 54. Enixe demum expetimus ea omnia, quæ Evangelici Præcones, ad Animarum ſalutem, ad Catholicæ Fidei propagationem, & ſpirituale ſolatium Nationis illius, quam intima complectimur charitate, opportuna eſſe cognoverint. Interim Deum, a quo ſancta deſideria, recta conſilia, & juſta ſunt opera, enixe rogantes, ut Ovibus, ac Paſtoribus ſuorum chariſmatum dona multiplicet, eiſdem optari eventus auſpicem, Apoſtolicam Benedictionem ex animo impertimur.

Datum Romæ apud S. Mariam Majorem die IV. Maji MDCCXLV. Pontificatus Noſtri Anno V.

Dat. die 4. Maji 1745.

DE JEJUNII DISCIPLINA CXXX.

Conſervanda, vel reintegranda. De diſpenſationibus generalibus pro Oppidis, aut Diœceſibus integris, nonniſi certa ratione, & juſta de cauſa, petendis, & concedendis.

Venerabilibus Fratribus, Patriarchis, Primatibus, Metropolitanis, Archiepiſcopis, & Epiſcopis univerſis, gratiam, & communionem Sedis Apoſtolicæ habentibus.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabiles Fratres, ſalutem, & Apoſtolicam Benedictionem.

Solicitudo Pontificis pro conſervatione Eccleſiaſticæ Diſciplinæ.

LIBENTISSIME quidem amplectimur, quæ Nobis offeruntur, ut Eccleſiaſticæ diſciplinæ reparandæ ſedulam curam congeratis: Etenim Summi Pontificatus dignitati, ad quam Nos, licet immerentes, evecti fuimus, conjunctam eſſe intelligimus ſolicitudinem aliarum Eccleſiarum, Nobiſque commendatam, qui plane tenuitatem virium noſtrarum non ignoramus.

Jejuniorum obſervantia a Conc. Trid. Epiſcopis commendata.

§. 1. Cum itaque præſentium literarum argumentum totum ſit de Jejunio, quod tempore Quadrageſimæ, veteri Eccleſiæ inſtituto ac lege, Fidelibus indicitur; ſupervacaneum ducimus longam orationem conficere de Quadrageſimæ Inſtitutione, & Patrum, & Conciliorum omnes ſuper hac de re in medium proferre auctoritatem. Difficilem id quidem Nobis parum videretur: ſed potius alienum, & nullo modo conſentaneum Vobis, quos doctrinæ laudem, Canonum, & Sacræ Hiſtoriæ cognitione præſtantes arbitramur. Porro ad ſcribendas has literas adducti fuimus graviſſimis illis verbis Tridentinæ Synodi, quæ *ſeſſ. 25. de Reformat.* præcipit Epiſcopis, omne ſtudium impendere, ut Fideles ipſorum curæ traditi ma-

magna religione perficiant ea, quæ a Sacris Canonibus præſcribuntur: *Ut illis omnibus, & iis præcipue ſint obſequentes, quæ ad mortificandam carnem conducunt, ut eiborum delectus, & jejunia.*

Pontificis ſententia circa quæſtiones de Jejunio.

§. 2. Ubi primum Bononienſem Eccleſiam adminiſtrandam ſuſcepimus (ad quam beneficio Clementis XII. fel. rec. a Sede Anconitana tranſlati fuimus) Mandatum evulgavimus (quod Libro primo Inſtitutionum Noſtrarum pro viris Eccleſiaſticis decimoquinto loco continetur): In illo plures difficultates indicavimus, ob quas minime ſolvendos Jejunii legibus putabamus illos, qui ob legitimam cauſam, & legitima prius auctoritate interpoſita, quadrageſimæ abſtinentiam non obſervarent, minime, inquam, ſolvendos a jejunio, itaut liceret ipſis quolibet die menſam bis inſtituere, non unica vice, veſpertina ſuperaddita Refectione, quæ permitti jejunantibus conſuevit.

Leges ad eas dirimendas promulgatæ.

§. 3. Tandem in hac Pontificia Sede collocati, rem totam in examen iterum revocavimus, & præſtantiſſimis quoque Viris demandavimus, ipſam diligenter accurateque perpendere, ac ſuas deinde opiniones Nobis exponere. His peractis, hujuſmodi controverſiæ finem tribuere conſtituimus, illudque decrevimus, ne ulla in poſterum, ſive peculiaris, ſive generalis pro aliqua Civitate, vel Oppido concedatur facultas adhibendi carnes ad menſam tempore Jejunii, vel Quadrageſimæ, niſi conditio ſervandi Jejunium, ſive unius comeſtionis, interponatur; & illum quoque monitum addatur, nequaquam licere menſam eamdem carne, ac piſcibus inſtruere. Equidem declinatis hac ratione nimium implicatis quæſtionibus, exiſtimavimus unicam ſingulis diebus comeſtionem inducere illis etiam, qui carnibus uti, cum Jejunium indicitur, rite obtinuerunt; & pravam illam conſuetudinem, quæ apud multos jam nimis invaluerat, penitus evellere, afferendi nempe carnes in menſam cum piſcibus, poſtquam ipſi Quadrageſimalis abſtinentiæ præcepto ſoluti fuerunt, ob eam potiſſimum cauſam, quod grave detrimentum ſaluti ab eſu piſcium accipiant.

Quæ executioni mandantur.

§. 4. Hæc apertiſſime conſtant ex noſtris Apoſtolicis Literis, quas in forma Brevis dedimus ad omnes Epiſcopos Orbis Catholici anno 1741., quarum primæ incipiunt: *Non ambigimus*, alteræ vero: *In ſuprema*. Nos profecto nulli unquam elargiti ſumus veſci carnibus, cum tempus Quadrageſimæ, ſive aliud Jejunium præcipitur, niſi indicta, ſcriptaque conditione, quam ſuperius commemoravimus. Maximam pariter lætitiam percepimus, cum redditæ Nobis fuerunt plures Epiſtolæ, ac Mandata veſtra, Literis noſtris Apoſtolicis omnino conſentanea, quibus pro virili parte contendiſtis adducere Populos vobis ſubjectos, ut propoſitam in illis diſciplinam ſervarent.

Excitatæ difficultates judicio Pœnitentiariæ Apoſt. ſolvuntur.

§. 5. Interim promulgatis iiſdem Apoſtolicis Literis, quas paulo ante nominavimus, plures cavillationes excogitatæ ſunt a nonnullis, uti Nos antea facili conjectura ſuſpicati fuimus. Plures etiam quæſtiones propoſitæ Nobis fuerunt, exigui quidem ponderis ac momenti, quemadmodum Nos opinamur; cum illæ, vel ipſius Legis verbis, vel ſenſu penitus corruant ac diſſolvantur. Attamen Sacro Tribunali noſtræ Pœnitentiariæ, rerum hujuſmodi conſcio ac peritiſſimo, eaſdem quæſtiones expendendas commiſimus, quibus omnibus plene cumulateque, quoties opus fuit, ſatisfecit.

Archiep. Compoſtellæ plura dubia propoſuit.

§. 6. Archiepiſcopus Compoſtellæ, in Hiſpaniarum Regnis Primus inquiſitor, nuperrime vita functus, longam ad Nos dedit Epiſtolam, qua plures recenſebat difficultates, quæ Literis noſtris Apoſtolicis adverſabantur, quominus executioni mandarentur; eo quod nonnulli Theologi in diverſas opiniones ac ſententias abirent in ſolvendis quibuſdam quæſtionibus, quibus Literæ noſtræ Apoſtolicæ cauſem & occaſionem præbebant; ac proinde de illis Judicium Noſtrum exquirebat; Equidem Archiepiſcopi Literæ Nos graviſſimis ac difficillimis temporibus occupatos deprehenderunt. Attamen, dum quæſtiones in ipſis expoſitas percurrimus, viſum Nobis eſt non quidem expeti ut iis quæſtionibus reſponſum fieret, ipſiſque ſolutis, nullum impedimentum, ſive obſtaculum noſtris Literis Apoſtolicis ſupereſſet; ſed potius ut objectis cavillationibus ad optatum finem ipſæ minime adducerentur. Accedit etiam, quod Epiſtola Archiepiſcopi multis argumentationibus, & obtentis vocibus redundabat, quamobrem, licet plures horterentur, ne ullum Archiepiſcopo reſponſum redderemus; illi tamen ſatisfecimus, res præcipuas ex ejus literis delibantes, & quæſtiones omnes ad certum numerum redigentes. Primum Noſtris occupationibus tribuendum teſtati ſumus, quod tarde ipſi reſponſum daremus, ejus ſtudium commendavimus, & etiam magnopere probavimus, quod anceps ac dubius ad Sanctam Sedem confugerit, ut conſilium expoſceret: Deinde prolatis quæſtionibus ſatisfacare non prætermiſimus, illum tamen monentes de inſtituto Summorum Pontificum, qui leges condere ſolent, diſciplinam decernere. neque ullam habere rationem illorum, qui dubitandi cauſas objiciunt, ut quæ conſtituta ſunt, perturbent ac evertant.

Quibus Pontifex ſatisfecit per literas Apoſt.

Hæ pro norma habentur in ſimilibus.

§. 7. Vix redditis Literis, Archiepiſcopus paulo poſt vitæ curſum abſolvit: Itaque non immerito ſuſpicamur, reſponſa Noſtra, quæ literis continebantur, haud cognita fuiſſe & perſpecta illis, qui quæſtiones excitaverant. Poſt hæc alii pariter ex Hiſpanis Epiſcopi nonnullas ex iiſdem quæſtionibus Nobis propoſuerunt; quare iiſdem reſponſis uſi ſumus, quæ tradita prius Archiepiſcopo Compoſtellæ a Nobis fuerant. Non defuerunt etiam præſtantes inter Italos Theologi, qui Literas noſtras Apoſtolicas datas anno 1741. egregiis commentariis illuſtrarunt; Idem contigit Reſponſo, quod fecimus Archiepiſcopo Compoſtellæ *die 8: Julii anno* 1744, quod ſane integrum ſuis Libris præfigendum curaverunt.

Earum exemplum Epiſcopis mittit.

§. 8. At quoniam Libri ejuſmodi ad Vos fortaſſe nondum pervenerunt, vel curis aliis diſtenti illos percurrere minime potuiſtis, his Literis Encyclicis adjungimus illas pariter, quas (uti dictum ſæpius eſt) ad Archiepiſcopum Compoſtellæ jam pridem ſcripſimus, ut quæ diſciplina Veſtris in Diœceſibus tenenda ſit, plane cognoſcatis, ac ne Vos deterreant difficultates, ſi quæ a captioſis hominibus concitentur.

Sequitur tenor Apoſtolici Brevis ſuperius impreſſi num. XCIX. *pag.* 216.

Quæſtionibus hiſce ſublatis alii abuſus tollendi.

§. 9. Cum hæc ita ſe habeant, ſatis muneri noſtro feciſſe videmur, ne illi, quibus licet carnes edere, cum Jejunium tempore Quadrageſimæ, vel extra Quadrageſimam Fidelibus præſcribitur, unius comeſtionis limites excedant, ac ne piſcibus ſimul & carnibus parari ſibi menſam patiantur, neve cavillationes perſcrutentur, ut legi tenebras offundant. Pauca tamen adhuc ſuperſunt, quæ remedium a Nobis depoſcunt.

Diſpenſationes generales nimis ſæpe petuntur.

§. 10. Siquidem advertimus jam multis ab hinc annis non ſolum plures in qualibet Italia Urbe, veſtra auctoritate, diſſolvi a Quadrageſimali abſtinentia, ſed etiam magno ſtudio contenditis, uti univerſam Civitatem, totamque Diæceſim eadem abſtinentia liberemus. Hinc factum eſt, ut in quibuſdam Civitatibus ac Diœceſibus jam per multos annos Fideles univerſi, abſque ullo diſcrimine, carnibus per Quadrageſimam utantur.

Quid inde timendum.

§. 11. Id quidem maximam Nobis affert ſolicitudinem eo quod deprehendimus certis Teſtimoniis, in quibuſdam Regionibus Septemtrionis, toto Quadrageſimæ curſu, lactis & ovorum uſum libere permitti, quia per plures annos eamdem facultatem petierint, & a Sede Apoſtolica conſecuti fuerint: quamobrem illi Populi ſibi in animum induxerunt, non eſſe rurſus ad Pontificem confugiendum pro hujuſmodi facultate impetranda, ſed priores conceſſiones ſingulis annis acceptas ſufficere, ut lactis & ovorum conſuetudo per Quadrageſimam comprobet.

Conc. Tridmens circa diſpenſationes.

§. 12. Præterea maximi facienda eſſe ducimus ea verba Trident. Conc. *Seſſ. 25. cap. 18. de Refor. Sicuti publice expedit, Legis vinculum quandoque relaxare, ut plenius, venientibus caſibus, & neceſſitatibus, pro communi utilitate ſatisfiat; ſic frequentius Legem ſolvere, exemploque potius, quam certo perſonarum, rerumque delectu, petentibus indulgere, nil aliud eſt, quam unicuique ad Leges tranſgrediendas aditum aperire.*

Pontificis ſanctio jam edita.

§. 13. In Literis noſtris Apoſtolicis, quas *anno* 1741. ad omnes Catholicos Epiſcopos dedimus, huic corruptelæ viam præcludere cogitavimus ea ratione, illiſque verbis, quæ rurſum hic ſubjicimus: *Debitum igitur Paternæ uniuſcujuſque veſtrum ſedulitatis & charitatis officium jure poſtulat, ut omnibus notum faciatis & annuntietis, nemini quidem ſine legitima cauſa, & de utriuſque Medici conſilio, multitudini vero, veluti Populo, aut Civitati, aut Genti indiſcriminatim integræ, nonniſi graviſſima, & urgente neceſſitate, & in caſibus per Sacra Canonum Statuta præſcriptis, cum debita Apoſtolicæ hujus Sanctæ Sedis* reve-

reverentia, a Quadrageſimali Jejunio diſpenſationem, toties quoties opus fuerit, concedendam, nec audacter fidenterque uſurpandam, nec ſuperbe & arroganter ab Eccleſia, ſicut alibi in more poſitum eſſe accipimus, eſſe poſtulandam.

Ratio ſervata in concedendis Diſp. general.

§. 14. Porro Nos hanc normam ſecuti ſumus, cum multitudinem, veluti Populum, aut Civitatem integram, Quadrageſimali abſtinentia immunem declaravimus. In primis loci Epiſcopus id poſtulare a Nobis debuit, ac graviſſima, urgentique neceſſitate ſuum teſtimonium interponere. Deinde carnes minime permiſſæ fuerunt, ſi lactis, & ovorum uſus ſatis eſſe videretur. Tum vero facultas edendi carnes tribui ſolum conſuevit, cum interpoſito Epiſcopi teſtimonio id omnino neceſſarium judicaretur: nec ſufficiens neceſſitati remedium afferri conſtaret, ſi ova ſolum, & lacticinia concederentur. Quoties autem abſtinentia Quadrageſimæ noſtra auctoritate ſoluta fuit, certos tamen dies præſcripſimus, quibus integra abſtinentia ſervaretur, nempe diem Cinerum, dies quatuor temporum, vigilias præcepto obeundas, dies Majoris Hebdomadæ a Dominica Palmarum. Quandoque recenſuimus etiam totam hebdomadam Cinerum; Aliquando etiam indiximus abſtinentiam Feriis ſextis, ac Sabbathis, etiamſi facultas a Nobis tradita, lactis & ovorum uſum ſolum complecteretur. Poſtremo eam conditionem ſemper addidimus, ne Jejunii lex unius per diem comeſtionis ullo modo violaretur, ac ne ſimul in menſa carnes & piſces apponerentur.

Verificatio cauſæ ab Epiſcoporum judicio pendet.

§. 15. Dum rationem hujus conſilii noſtri ſerio perpendimus, haud plene acquieſcimus, ob eam ſolicitudinem ac dubitationem, ne cauſa ab Epiſcopo loci prolata, quam Nos legitimam credidimus ad ſolvendam Quadrageſimæ abſtinentiam, ejus naturæ fortaſſe non ſit, quæ veram & urgentem neceſſitatem contineat. Quippe illud Nobis ſemper ante oculos propoſitum habuimus, ut nihil a ratione alienum, nihil inconſulto ac temere faciamus. Hærent pariter animo defixa Sancti Bernardi verba ad Pontificem Eugenium *lib. 3. de Conſideratione cap. 4. Facitis hoc, quia poteſtis: Sed, utrum debeatis, quæſtio eſt & quomodo*: Attamen fidem præſtimus iis, quibus preſtanda fuerat, Epiſcopis nempe locorum. Non enim alio pacto exerceri poteſt ſolicitudo peculiarium Eccleſiarum, ac Diæceſum, niſi fides habeatur Epiſcopis, a quibus illæ adminiſtrantur. Sed in poſterum, ut graviſſimum hoc negotium tutius, quam fieri poſſit, geratur, moleſtum vobis non ſit, animum iis advertere, quæ ſubjicimus.

Cauſæ pro concedendis diſpenſationibus perſonalibus.

§. 16. Non ignoratis ab Innocentio III. Prædeceſſore Noſtro *Cap. Conſilium, de obſervatione jejuniorum*, inter cauſas legitimas ſolvendi abſtinentiam a Carnibus jejunii tempore, recenſeri veram, & exiſtentem reipſa ægritudinem: *Præterea de illis, qui in Quadrageſima, vel in aliis jejuniis ſolemnibus infirmantur, & petunt ſibi eſum Carnium indulgeri, ſpondemus: quod, cum non ſubjaceat legi neceſſitas, deſiderium infirmorum, cum urgens neceſſitas exigit, ſupportare potes & debes, ut majus periculum in eis evitetur*. Idem ſtatuerant multo ante Innocentium III. Patres octavi Concilii Toletani *Can. 9.* quod anno 653. celebratum fuit: *Quiſquis abſque inevitabili neceſſitate, atque fragilitatis evidentis languore, ſeu etiam ætatis impoſſibilitate, diebus Quadrageſimæ eſum Carnium præſumpſerit attentare, non ſolum erit reus Reſurrectionis Dominicæ, verum etiam alienus ab ejuſdem diei Sancta Communione . . . Illi vero, quos aut ætas incurvat, aut languor extenuat, aut neceſſitas arctat, non ante prohibita violare præſumant, quam a Sacerdote permiſſum accipiant.*

Aliæ omnino requiruntur pro generalibus.

§. 17. Nemo eſt, qui non intelligat hujuſmodi cauſas ſatis eſſe, ut aliqui a Jejunii legibus & abſtinentia immunes exiſtimentur; non autem, ut Populus, vel integra Civitas idem Privilegium obtineat. Quis enim ſibi perſuadere poſſit, Cives univerſos alicujus Urbis, vel Diœceſis, eodem tempore graviſſimo morbo teneri, vel in eodem diſcrimine verſari omnes, ut periculoſam ægritudinem contrahant? Niſi forte eos morbos intelligamus, qui ab aeris intemperie, vel infectione promanant, de quibus paulo poſt verba faciemus. Quis credat unquam, Populum univerſum alicujus Diœceſis vel communi languore penitus extenuatum, vel extrema ſenectute confectum?

Quadrageſimalium ci- borum caritas non eſt cauſa ſufficiens pro diſp. gen.

§. 18. Neque vero cauſa ſufficiens habenda eſt, ut aliqua Civitas, vel Populus abſtinentia Quadrageſimali liberetur, ipſique Carnes permittantur, ſi forte piſces, vel ova caro pretio vendantur. Sicut enim Urbes habent egenos Cives, ita etiam opulentos; e quibus etiam alii vitæ ſuſtentationem labore ac ſudore ſibi comparant; alii vero patrimonio ac divitiis ſatis ſuperque abundant. Itaque, ſi pro emendis piſcibus grave pretium ſolvendum ſit, id quidem egenis Civibus, non vero divitibus ſuffragatur, Id aſſerunt etiam nonnulli Theologi haud ſeverioris diſciplinæ, quorum ſententiam recenſuimus Capite nono Libri tertii noſtrarum Inſtitutionum, quas Bononiæ Typis impreſſimus.

Nec Militum ſtationes.

§. 19. Illud etiam inane commentum prorſus exiſtimari debet, ſolvendas eſſe abſtinentia Quadrageſimæ Civitates, vel Diœceſes, ubi exercitus verſantur, eo quod Milites in iis locis permanentes abſtinentiæ leges minime obſervant. Id potius animos Civium inflammare deberet ad jejunium rite religioſeque ſuſcipiendum, ut nempe Milites tanta virtute temperantiæ permoti, ipſorum exemplum ſequantur. Illud ſolum pro legitima cauſa in medium proferri poteſt, Copias Militum tantam afferre Civitati penuriam herbarum, atque olei, licet Quadrageſimæ Jejunio non obtemperent, ut harum rerum pretia ſummopere augeantur. Tunc autem eadem ſtatuenda ſunt, quæ paulo ante diximus, cum piſces, & ova cariori pretio comparantur.

Nec alia ex peculiaribus cauſis ſupra recenſitis.

§. 20. Igitur peculiares morbi, quamvis frequentes, in poſterum pro cauſa ſolvendæ abſtinentiæ non adducantur, niſi forte Civibus univerſis iidem morbi communes habeantur ob aliquam aeris corruptionem; neque in poſterum herbarum, olei, piſcium, & ovorum pretia tanti ponderis eſſe cenſeantur, ut omnis Civitas, vel Diœceſis, ab inſtituto Quadrageſimæ Jejunio ac temperantia liberari contendat. Quod ſi veras, ac legitimas a Nobis cauſas ad hanc facultatem obtinendam expetitis, duas potiſſimum percenſebimus, quarum prima ex jure Canonico, altera vero ab ipſa rerum magiſtra experientia deprompta eſt.

Cauſæ legitime I. Deficientia piſcium, olei &c.

§. 21. Innocentius III. quem ſuperius nominavimus, *eodem Cap. Conſilium; de obſervatione jejuniorum*, Archiepiſcopo Bracarenſi poſtulanti, qua pœna plectendos judicaret illos, qui tempore Quadrageſimæ a Carnibus non abſtinuerant ob ſummam rerum caritatem, & anguſtiam, itaut plures fame enecarentur, reſpondit his verbis: *Cum autem quæſieris, quæ ſit illis pœnitentia injungenda, qui diebus Quadrageſimalibus, tempore quo tantæ famis inedia ingruebat, quod magna pars populi propter inopiam annonæ periret, carnes comedere ſunt coacti, reſpondemus: quod in tali articulo illos non credimus puniendos. Preces tamen Domino pro illis & cum illis ffundas, ne ipſis aliquatenus imputetur; quia bonarum mentium eſt, ibi timere culpam, ubi culpa minime reperitur*; Si quis hoc tempore Epiſcopus, adductus exemplo Bracarenſis Antiſtitis, idem conſilium peteret a Sede Apoſtolica, tamquam ineptus, ac ſimplex haberetur; Sed illo Eccleſiæ feliciſſimo ſæculo maximi pendebatur, uti æquum eſt, Quadrageſimæ præceptum. Hinc magna ſeveritate inquirebantur illi, qui minime paruiſſent, licet talis cauſa intercederet, ut liberi ab eodem præcepto viderentur: nec ulla ratio habebatur Virorum Principum, licet ipſorum incolumitas cum Reipublicæ felicitate conjuncta putaretur; uti Nos fuſe oſtendimus in decima quinta noſtrarum Inſtitutionum Libri primi. Sed iis omiſſis, & aliis bene multis, quæ in hanc rem congeri a Nobis poſſent, illud primum delibabimus ex reſponſo Innocentii III. tunc Quadrageſimæ abſtinentia ſolvi poſſe integram Civitatem, vel Diœceſim, cum reipſa non ſuppetunt ea, ſine quibus præceptum Quadrageſimæ obſervari nequit. Itaque ſi revera in aliquo loco neque oleum, neque piſces comparari poſſint, tunc Incolis ejuſdem loci permitti fas eſt, ut lacte, & ovis utantur: Si hæc autem revera deficiant, tunc Carnis, ſalubris tamen, edendæ facultas concedetur, interpoſita ſemper jejunii ſervandi conditione.

Diſciplinæ veteris rigor.

Exemplum diſpenſationis conceſſæ pro Inſulis Americæ.

§. 22. Inſula Sancti Dominici in America Meridionali in temporalibus paret Chariſſimo in Chriſto Filio noſtro Ludovico Galliarum Regi Chriſtianiſſimo, nec ei ullus præeſt Epiſcopus. Præfectus Patrum Societatis Jeſu anno 1742. a Nobis quæſivit, an

ANNO 1744.

an ex conceſſione ſibi facta a Sede Apoſtolica diſpenſandi ſuper eſu carnium, ovorum, & lacticiniorum temporum jejuniorum, & Quadrageſimæ, dici poſſet, ſibi etiam datam fuiſſe facultatem diſpenſandi nedum particulares perſonas, ſed etiam multitudinem hominum, & omnes ſui diſtrictus Incolas, quando coram Deo id expedire judicaſſet: habitoque reſponſo; facultatem ei fuiſſe conceſſam diſpenſationem indulgendi particularibus hominibus, non autem multitudini hominum, & omnibus Incolis ſui diſtrictus, pro conceſſione exoravit. Pro cauſa expoſuit veneficam piſcium qualitatem, exiguum piſcatorum numerum, qui longe ab Inſula piſcantes, piſces deferebant aut fœtentes, aut corruptos ob nimios calores; paupertatem earum gentium, quæ oleum emere non poterant pro cibis Quadrageſimalibus neceſſarium; deficientiam denique olerum, & leguminum, quæ in ea regione facile corrumpuntur, aut a vermibus conſumuntur. Re ſubinde mature diſcuſſa coram Nobis in Congregatione Generali Sanctæ Romanæ & Univerſalis Inquiſitionis *die 12. Aprilis anno* 1742. habita ratione regionis nimis remotæ, a qua quolibet anno impoſſibilis erat ad Sedem Apoſtolicam recurſus; indulgentes neceſſitati Fidelium degentium in Inſulis Ditionis Gallicæ in America, facultatem conceſſimus Præfectis Miſſionum illarum partium, ut in caſu veræ, & ineluctabilis neceſſitatis, & tantum de anno in annum, præfataque vera neceſſitate durante, & non aliter; nec alio modo, uti poſſent & valerent cum fidelibus Populis ipſorum regimini commiſſis diſpenſare ſuper eſu ovorum, & lacticiniorum, & etiam carnium tempore Quadrageſimali, indicta ſimul cum hujuſmodi diſpenſatione obſervantia jejunii per unicam comeſtionem, oneratague prædictorum Præfectorum conſcientia, ſi adamuſſim juxta præſcriptum conceſſa facultate uſi non fuiſſent.

II. Cauſa, Morbus epidemicus.

§. 23. Sed jam ad experientiam deveniamus. Quindecim ab hinc annis per totam fere Europam morbus invaluit, qui pectoris inflammationem inferebat, ita tamen, ut ex una Civitate in aliam, & ex una Provincia in aliam hæc funeſta lues promanaret. Id contigit annis 1730. 1733. 1740. Licet autem morbos ejuſmodi, qui univerſos hominum ordines, atque ætates corripiebat, lentam ſolum in pectore inflammationem excitaret, tamen ſenibus matura jam ætate debilitatis extremam afferebat perniciem; nam ex ipſo febres acutiſſimæ, ac mortales ſequebantur. Idem morbus in periculum trahebat juniores etiam, qui paululum infirmo pectore laborarent. Poſtremo multorum pectora adeo labefactavit, ut graviſſima deinde mala provenirent. Alios quoque morbos hujus generis, pectoris inflammationem magno cum periculo afferentes, ægros in diſcrimen vitæ adduxiſſe, Medici Scriptores luculenter teſtantur.

Medici audiendi ſuper qualitate morbi.

§. 24. Itaque ſi Medicinæ Profeſſores acciti, monitique graviter, ut nihil a veritate alienum reſpondeant, unanimi conſenſu fateantur (uti nobis ipſis accidit, cum adhuc Bononiæ verſaremur) morbum eſſe talis naturæ, qualem ſuperius commemoravimus, itaut nulla ætas libera, & incolumis eſſe queat; & affirment, illis ipſis, qui inter Cives ſalvi & integri numerantur, eamdem perniciem imminere; id præterea conferre plurimum ad ejuſmodi luem depellendam, aut evitandam, ſi tum ægrotantes, tum ſani a piſcibus, & oleo, & quandoque pariter a lacte, & ovis abſtineant, ſi, inquam, res ita ſe habeat, tum procul dubio cauſa ſufficiens judicanda eſt, quæ experientiæ innititur, & quæ ſemper probata, & in poſterum probanda videtur, ut nempe Populus, ſeu Civitas integra a carnibus abſtinendi præcepto non teneatur.

Eorum atteſtationes exhibendæ.

§. 25. Neque ulla difficultas promovere vos debet a conſulendis Medicis, qui præſtantiores habeantur. Cavendum pariter, ut quidquid revera ſenſerint, ſcripto teſtari non prætermittant: quæ conditio ſi deſit in poſterum, nulla unquam facultas Civitati, aut Diœceſi, carnibus aut lacticiniis veſcendi tempore Quadrageſimæ tribuetur: quippe id neceſſarium omnino videtur. Accedit etiam, quod Medici facilitate quadam incredibili peculiares quidem Cives a Quadrageſimæ precepto liberos, & immunes decernere ſoleant; (de qua re graviſſime monendi a vobis ſunt, ne ſuas animas indulgendo nimis aggravent): Cum vero pro univerſis Civibus idem ſtatuendum proponitur, tum ſe difficiles, anxios, ac ſolicitos præſtare, Nos ipſi experti ſumus. Poſtremo ſi velint percurrere ea, quæ in Italia, & extra ipſam præclariſſimi Auctores Medici Typis evulgarunt, facile deprehendent, abſtinentiam, ciborumque parſimoniam ab illis magnopere commendari; diſcrimen inter morbos conſtitui, & certis rationibus oſtendi, in curandis quibuſdam morbis nequaquam requiri, ut juſculum, & carnes, loco piſcium, olei, & herbarum ſubſtituantur; in aliis vero juvare plurimum, ſi ſublatis carnibus, cum indicitur jejunium, oleo, vel lacte ægrotantes utantur: Demum advertent, quam diligenter, accurateque ſcribant de pectoris incommodis, cum in omnibus generatim excitantur, ne corripiantur eodem morbo, qui adhuc incolumes a communi lue ſuperſunt.

PONT. A. V. Quid obſervandum pro indulg. uſu carnium, & ovorum.

Epiſcopi ne facile petant Diſpenſationes generales.

§. 26. Hæc vobis indicanda putavimus. Reliquum eſt, ut Vos hortemur, ne tam facile ſuſcipiatis negotium petendæ facultatis utendi carnibus, & lacticiniis tempore Quadrageſimæ pro univerſa Civitate, vel Diœceſi. Quippe abrumpenda tandem eſt conſuetudo, ob quam jam per tot annos in quibuſdam locis hæ facultates tribui conſueverunt. Illud etiam experientia a Vobis compertum erit, delicatis quoque, ac mollibus abſtinentiam Quadrageſimæ nullam inferre perniciem; neque plures ob hanc cauſam inter ægrotos, vel mortuos recenſeri.

Præmiſſis non ſervatis, Diſpenſatio denegabitur.

§. 27. Hanc rationem, & inſtitutum Nos ipſi ſecuti ſumus Romæ, ac Bononiæ (cujus Sedem adhuc retinemus,) cum nuper Quadrageſimæ tempus ageretur. Si vos id quoque præſtabitis, neque facile a Nobis pro univerſa Civitate, vel Diœceſi, facultatem ſolvendi Quadrageſimæ abſtinentiam poſtulabitis, vel (ſi neceſſarium id arbitremini) non aliter, quam ſervatis præmiſſis conditionibus Diſpenſationis inſtantia ad Nos deferretur, non ſolum ii fructus provenient, quos jam indicavimus; ſed etiam repulſæ pudorem evitabitis, Noſque pariter ea moleſtia vindicabitis, quam ferimus, dum votis veſtris minime obſecundamus. Poſtremo vos omnes peramanter amplectimur, & Apoſtolicam Benedictionem Vobis, Populiſque veſtris impertimur.

Datum ex Arce Caſtri Gandulphi die 10. Junii 1745. Pontificatus Noſtri Anno V. *Dat. die 24. Jun. 1745.*

ELECTIO

CXXXI.

Joannis Van-Stiphout in Epiſcopum Harlemenſem nulla & hillicita declaratur; cum cenſuris, & inibitione, ne Conſecrationem ſuſcipere præſumat.

Dilectis Filiis Univerſis Catholicis in Fœderato Belgio commorantibus.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Dilecti Filii, ſalutem, & Apoſtolicam Benedictionem.

Schiſmaticorum pervicacia.

HIERONYMO de Boch e vivis ad diſtrictam rationem de illegitima probataque ſua in Pſeudo-Epiſcopum Harlemenſem cooptatione a Pſeudo-Archiepiſcopo Ultrajectenſi Petro Joanne Meyndarts funeſtiſſimis Schiſmatis iſtic Patrono dudum facta, deque ſua illicita, nefaria, ſacrilega; & contra ſuprema Apoſtolicæ hujus Sanctæ Sedis mandata, ac Sacrorum Canonum ſanctiones, fucatis cœremoniis accepta conſecratione, reddendam, die XI. Menſis Decembris anni proxime elapſi evocato a Paſtorum Principe æternoque Judice Jeſu Chriſto, cujus vices in terris Nos plane immerentes agerimus; ſperandum quidem erat, fore nimirum, ut ipſe Petrus Joannes ſceleſtiſſimus execrandæ perduellionis anteſignanus, quem neque paterna Prædeceſſoris noſtri felic. recor. Clementis PP. XII. ac Noſtra monita, neque vibrata toties in ipſum omnium Eccleſiaſticarum cenſurarum fulmina ad ſaniorem mentem redegerant, tam infelici ejuſdem Hieronymi exitu perculſus, & ſceleribus ſuis emergens, ad meliorem frugem rediret, & fructus pœnitentiæ dignos faceret. Verum iniquitatis filius nec conſcientiæ angoribus tactus, nec tot cenſurarum Eccleſiaſticarum formidine deteritus, nec ad tantum ſymmyſtæ ſui exitium perterre factus, ſed veluti is, qui lætatur, cum male fecerit, & exultat in rebus peſſimis, temerario auſu ac præfracta fronte non ſolum eidem Eccleſiæ Harlemenſi primum Generalem Vicarium, deinde Epiſcopum conſti-

Pſeudo-Epiſcopi elect.

PONT. A. V.

tuit & deſignavit die XV. Menſis Maji currentis anni quemdam Schiſmaticum Virum Joannem Van-Stiphout Amſtelodami Pſeudo-Paſtorem; verum ad Nos etiam literas dedit, quibus Nos de temeritate ſua, deteſtabilique Pſeudo-Epiſcopi deſignatione certiores faciens, patrati quoque criminis ac ſceleris confirmationem a Nobis expoſtulat.

Ultrajectenſis pſeudo. Archiepiſcopi auctor. nulla Epiſcopat. Harlemenſis irrita reſtitutio.

§. 1. Ad tantam audaciam pene concidimus, nec poſſumus ſatis aptis verbis explicare & debitis lacrymis deflere tam pervicacem perditi hominis in malitia ſua gloriantis, & ſceleribus ſcelera adjicientis inſaniam furoremque. Etſi autem per alias in ſimili forma Brevis literas tum laudati Clementis Prædeceſſoris, Tum Noſtras, quarum tenores hiſce præſentibus literis pro inſertis haberi volumus, tam ipſius Petri Joannis electionem & conſecrationem in Pſeudo-Archiepiſcopum Ultrajectenſem; quam defuncti Hieronymi de Boch electionem, conſecrationem, & jamdudum obſoleti Epiſcopatus Harlemenſis erectionem irritam, inanem, illicitam, illegitimam, ac ſacrilegam, & utrumque excommunicatum, anathematizatum, atque a Catholicæ Eccleſiæ communione ſegregatum, ac prorſus Schiſmaticum vitandum, eſſe ac fore, & utrumque nullam vel minimam Juriſdictionem Epiſcopalem, aut pro Animarum regimine auctoritatem unquam habuiſſe & habere declaratum fuerit; ac propterea nulla pariter, irrita, & inanis ficta Harlemenſis Epiſcopatus erectio, ac dicti Joannis Van-Stiphout aſſerta in Pſeudo-Epiſcopum Harlemenſem deſignatio; tamen Prædeceſſorum noſtrorum, ac potiſſimum ejuſdem Clementis Prædeceſſoris, ſacrarum legum morem & exempla ſecuti, quemadmodum, alias fecimus; tradita Nobis e Cœlo poteſtate, electionem Joannis Van-Stiphout in Pſeudo-Epiſcopum Harlemenſem a Pſeudo-Archiepiſcopo Petro Joanne, & ab ejus fictis Canonicis factam, aſſertique Epiſcopatus hujuſmodi erectionem, nullam, inanem, nefariam, illegitimam ac ſacrilegam declaramus, eamque reſcindimus, delemus, abrogamus.

Nova elect. damnatur, & annullat.

Inhibetur electo quilibet juriſdictionis actus.

§. 2. Deinde ſub pœna Excommunicationis ipſo facto & ſine ulla declaratione incurrendæ mandamus diſtricteque indicimus eidem Joanni Van-Stiphout, ne ullam Epiſcopalem Juriſdictionem exerceat, ne pro ſuſcipiendis Ordinibus Dimiſſorias literas dare, ne Paſtores, Miſſionarios, Miniſtros, Deſervitores, aut alios, quocumque nomine vocentur, ad Animarum curam & ſacramentorum adminiſtrationem, quovis etiam neceſſitatis prætextu, conſtituere, ac deputare audeat: ac proinde, ſi quis per ipſius Literas Dimiſſorias Eccleſiaſticos Ordines ſuſceperit, ſe ſuſpenſum, ac propterea irregularitati obnoxium eſſe ſciat, ſi ſuſceptos Ordines exercuerit. Quaſcumque vero antedictorum Officiorum deputationes quocumque nomine ſive jam factas, ſive faciendas, cum omnibus inde ſequutis prorſus irritas, nulliuſque momenti declaramus.

Necnon Epiſcopalis Conſecrat. ſuſceptio.

§. 3. Præterea ſub eadem pœna Excommunicationis ipſo facto & ſine alia declaratione incurrendæ mandamus tam eidem Joanni Van-Stiphout, ne ſe cuiquam Archiepiſcopo, aut Epiſcopo conſecrandum præbeat, quam ipſi Pſeudo-Archiepiſcopo Petro Joannis, aliiſque Archiepiſcopis & Epiſcopis, ne eumdem inaniter electum Epiſcopum Harlemenſem conſecrare audeant. Nas autem pœnas decernimus ſine præjudicio illarum, quas tam Electus Pſeudo-Epiſcopus, quam Elector Pſeudo-Archiepiſcopus noverint ſe incurriſſe.

Admonitio & cohortatio ad Catholicos.

§. 4. Cæterum, Dilecti Filii, gaudium, & corona noſtra, quemadmodum præclara veſtra in Catholicæ Fidei & Religionis Orthodoxæ confeſſione virtus & conſtantia, rebus ipſis ſemper probata, & Apoſtolicis laudibus commendata, Nos dubitare non ſinit, qui non ſolum ad præcavendam, ſed ad procul amandandam propulſandamque etiam omnem execrandi Schiſmatis luem maximopere enitamini; ita paterna noſtra erga Vos caritas haud patitur, quin paterni cordis noſtri curas cogitationeſque ad Vos convertamus, ſolicite monentes atque adhortantes, ut in ea vocatione maneatis, in qua vocati eſtis, repudiata illorum vafritie, qui incautos pellicere ad ſe conantur. Date quotidie magis operam, ut Seductores intelligant, Vos ad verum Chriſti Domini Ovile, & ad ejus in terris Vicarium pertinere. Spectaculum facti eſtis Mundo, Angelis, & hominibus, qui Vos indutos Catholicæ lorica veritatis, & galea ſalutis, adverſus hoſtes, non minus occulta rabie, quam aperta blandiloquentia inſidioſos, ſtrenue pugnare undique circumſpiciunt, ac veſtram animi fortitudinem invictamque conſtantiam eximiis laudibus extollunt; non ſine incredibili noſtra lætitia ac ſolatio, qui tantam virtutem plurimi facimus; ſervatamque a Vobis Catholicæ Eccleſiæ, Nobis, Romanæque Sedi fidem ſingulari amore proſequimur; cujus pignus eſſe volumus Apoſtolicam Benedictionem, quam cum uberrima cœleſtium chariſmatum copia conjunctam, Vobis, Dilecti Filii, peramanter impertimur.

ANNO 1745.

Datum Romæ apud S. Mariam Majorem ſub Annulo Piſcatoris die XXVI. Junii MDCCXLV. Pontificatus Noſtri Anno V. *Dat. die 26. Junii 1745.*

Cajetanus Amatus.

Public. eodem die, menſis & anni.

DAMNATIO,

CXXXII.

Et Prohibitio Libri, cujus titulus eſt: *Illuſtriſſimorum, ac Reverendiſſimorum Archiepiſcopi Ultrajectenſis, & Epiſcopi Harlemenſis Inſtrumentum Appellationis ad Concilium Generalem futurum, a duobus Brevibus a Sanctiſſimo alias expediti ad Catholicos in Fœderato Belgio.*

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad perpetuam rei memoriam.

Exordium a præcavendis animarum periculis.

ALtiſſimo Divinæ providentiæ conſilio impoſita imbecillitati Noſtræ ſuprema Catholicæ Eccleſiæ procuratio, atque adeo commendata Nobis a Paſtorum Principe Jeſu Chriſto, cujus vices plane immerentes gerimus, aſſidua paſcendi univerſi Dominici Gregis cura, jure ac merito exigit ac requirit, ut ad eumdem Gregem in unitate & integritate ſervandum cuſtodiendumque ſemper advigilantes, inter graviſſimas Apoſtolici miniſterii Noſtri partes eam præcipue reputemus, qua procul ejiciamus emandemuſque perditos homines, ne ſub inducta Paſtoris larva Oves Chriſti venenatis fraudolentium fallaciumque doctrinarum ſuarum paſcuis pelliciant, ac decipiant, & ne eas a Chriſti ovili ſeparantes, ad perditionis viam agant atque perducant.

Schiſmaticorum ſeditioſus Libellus.

§. 1. Cum itaque nomine duorum aſſertorum Antiſtitum, quos re ipſa haud legitime, ſed nulliter electos, ac ſacrilege conſecratos, & ſupremis Apoſtolicæ hujus Sanctæ Sedis præceptis inobedientes & contumaces, alias Nos a Catholicæ Eccleſiæ communione ſeparavimus & ſejunximus, ac ſeparatos & ſejunctos eſſe declaravimus, & publice denunciavimus, in lucem prodierit quidam libellus anno MDCCXLIV. editus ſine Typographi nomine, & ſine loci indicatione, ſed hoc dumtaxat titulo: *Illuſtriſſimorum, ac Reverendiſſ. Archiepiſcopi Ultrajectenſis, & Epiſcopi Harlemenſis Inſtrumentum appellationis ad Concilium Generalem futurum, a duobus Brevibus, quæ præferunt nomen SS. D. N. Benedicti XIV. ſcriptis ad univerſos Catholicos in Federato Belgio &c.* Nos, licet titulus ipſe præfatum libellum proſcriptione dignum eſſe & fore, aliiſque cenſurarum Eccleſiaſticarum, quibus Romani Pontifices Prædeceſſores Noſtri hujuſmodi appellationes damnarunt proſcripſeruntque, notis, reipſa obnoxium eſſe demonſtret, atque adeo haud neceſſe ſit, ad illum damnandum ac reprobandum, animadvertere rationes atque momenta in eodem libello ad comprobandum dictum titulum adducta, utpote fallacia, ſchiſmatica, & ſeditioſa; nihilominus poſtquam accuratiſſimo tam Noſtro, quam aliorum examini ſubjecimus, Apoſtolica demum cenſura perſtringendum ac proſcribendum duximus.

Damnatur, & imprimi, legi, ac retineri prohibetur, ſub cenſuris.

§. 2. Auditis itaque plurium in Sacra Theologia inſignium Magiſtrorum ſuffragiis, de plurimorum quoque Venerabilium Fratrum Noſtrorum S. R. E. Cardinalium ad hoc ſpecialiter deputatorum ſententia atque conſilio, libellum præfatum uti continentem propoſitiones falſas, ſeditioſas, ſcandaloſas, captioſas, ad ſchiſma ac everſionem Hierarchiæ Eccleſiaſticæ pellicientes, & Apoſtolicæ Sedis prædictæ auctoritati injurioſas, & Eccleſiaſticæ juriſdictionis everſivas, auctoritate Apoſtolica, tenore præſentium, damna-